

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๖

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๖๒

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๘ ถึง ครั้งที่ ๒๖ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๒

๕๕
*ครั้งที่ ๒๖ / ๒๕๕๒

๑. เรื่องร่างพระราชบัญญัติบัญชี (วาระที่ ๒-๓) ๑๕๒๕-๑๕๔๗
๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด (วาระที่ ๒-๓) ๑๕๔๗-๑๕๕๑
๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ๕) (วาระที่ ๒-๓) ๑๕๕๑-๑๕๕๓

๘. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติไฟ (ฉบับที่ ๒)
(วาระที่ ๒-๓) ๑๘๕๒
๙. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติการสวนควัวและการ
เลี้ยงสัตว์เพื่อประโยชน์แห่งควัวเรือน (วาระ
ที่ ๒-๓) ๑๘๕๓-๑๘๖๒
๑๐. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติโรคคึกค้อ (ฉบับที่
๓) (วาระที่ ๒-๓) ๑๘๖๓-๑๘๖๓
๑๑. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติการควบคุมส่งออกไป
และการนำเข้ามาในราชอาณาจักรซึ่งสินค้า
บางอย่าง (วาระที่ ๒-๓) ๑๘๖๓
๑๒. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติขำเหม็นขำนาญท้าว
(วาระที่ ๒-๓) ๑๘๖๓-๑๘๗๗
๑๓. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติ ขำเหม็น ขำนาญขำ
ราชการฝ่ายพลเรือน (วาระที่ ๒-๓) ๑๘๗๗-๑๘๘๐
๑๔. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติทางหลวงและการเวน
คืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ สร้าง หรือ ขยาย ทาง
หลวง (วาระที่ ๒-๓) ๑๘๘๐-๑๘๘๐
๑๕. เรื่อง ร่าง พระราชบัญญัติ การ สาธารณสุข
(ฉบับที่ ๒) (วาระที่ ๒-๓) ๑๘๘๐-๑๘๘๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๖/๒๔๙๒ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๙๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๕.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนัดสมาชิกมาประชุม ๑๔๔ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าราชการกระทรวงมหาดไทย ที่ประชุมทราบ คือ ท่านนายพลรัฐมนตรีมหาดไทย ลงวันที่ ๑๑ เดือนนี้ เรื่องขอรับความเห็นชอบในการแต่งตั้งกรรมการข้าราชการพลเรือนผู้ทรงคุณวุฒิ มีความจำเป็น

ด้วยกรรมการข้าราชการพลเรือนผู้ทรงคุณวุฒิที่ใดทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ด้วยความเห็นชอบของสภาผู้แทนราษฎรให้ตั้งเมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๑ จึงพ้นจากหน้าที่ไปโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๙๒

คณะรัฐมนตรีจึงได้ประชุมปรึกษาลงมติให้ นำความกราบบังคมทูลเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งผู้ มีนามต่อไปนี้ เป็น กรรมการข้าราชการ พลเรือน ผู้ทรงคุณวุฒิ ตาม ความใน มาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๙๒ คือ

- ๑. นายนาวาอากาศเอก หลวงดำรงธรรม (เพ็ญ คุ้มระทมยง)
- ๒. นายพันตรี หลวงเชวงศักดิ์สงคราม (ช่วง ขวัญเชือก)
- ๓. หลวงชำนาญนิติเกษตร (อุทัย แสงมณี)
- ๔. นายนาวาอากาศเอก หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ (ถวัลย์ ธารีสวัสดิ์)
- ๕. พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร
- ๖. ขนสมาทารทิศศักดิ์ (ไต้ ไปรุกุปต์)

จึงเรียนมาเพื่อไต่ ไปรุกนำเสนอสภาผู้แทนราษฎร เพื่อรับความเห็นชอบความในมาตรา ๖๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๘๒ อนึ่ง ขอให้สภาผู้แทนราษฎรโปรดพิจารณาเป็นเรื่องลับในสมัยประชุมสามัญ ศกนี้

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงนาม) พิบูลสงคราม

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
อนุมัติ

ต่อไปในไต่รับหนึ่งสัปดาห์จากท่านนายกรัฐมนตรีอีก ๒ ระเบียบ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ศกนี้ มีความว่า

ด้วย มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์ และ การ เมือง ราช งาน ว่า

ตามที่กระทรวงพระกรรณาไพบรณเกล้าฯ ตั้ง พระราชโอรส พระองค์หนึ่ง
บรรดาศักดิ์ (เมื่อครั้งทรงดำรงฐานันดรศักดิ์เป็น หม่อม
พระยานิติศาสตร์ไพศาลย์ (วัน จามรมาน) พระยามานวร
(ปลอก ฅลงชลา) เป็นกรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิ
ความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยวิชาธรรม
และการเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๖ ตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน
๒๔๘๑ นั้น กรรมการทั้งสามจะพ้นจากตำแหน่งในวันที่ ๑๑ เม
ษยน พ.ศ. ๒๔๘๓ มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมืองเห็น
ควรให้ตั้งดำรงอยู่ในตำแหน่ง กรรมการ มหาวิทยาลัยโดย คุณวุฒิ
ไปอีก

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษา ลงมติเห็นสมควร ให้ผู้
กล่าวแล้ว คงดำรงตำแหน่งกรรมการมหาวิทยาลัยโดยคุณวุฒิ
ไปอีก

ฉะนั้น จึงเรียนมา เพื่อขอรับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย
ในสมัยประชุมสามัญคน เพื่อที่จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง
(ลงนาม) พิบสสงคราม

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชุม
อันมีก

เรียนพระครูโฆสิตวิมลคุณากร เจ้าอาวาสวัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร
หนังสือที่ ๑๑ ตุลาคม มีความว่า

ด้วย กระทรวง อธิการ ราชบัณฑิตยสถาน ตามที่ ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯ ตั้ง

๑. พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (เมื่อครั้งยัง
ทรงดำรงฐานันดรศักดิ์เป็นหม่อมเจ้า) พระศิวนสารวิศวกกรรม (ค
ศวิสุข) นายพันเอก ทลวงวิภาควิจูกิจ (ศุข เมณระจิ) เป็นกรรมการ
สภามหาวิทยาลัย ตามความในมาตรา ๘ (ค) แห่งพระราชบัญญัติ
ฯ พาลงกรณมหาวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๔๗๗ ตั้งแต่วันที่ ๒๐๗
เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๐ เป็นต้นไปนั้น ะพินจากตำแหน่งในวันที่ ๒๒
มกราคม ๒๔๘๒

จึงขอให้ดำเนินการต่อไป
คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษา ลงมติเห็นสมควรให้ผู้มีนาม
ดังกล่าว แล้ว คงดำรง ตำแหน่ง กรรมการ สภามหาวิทยาลัยที่ ทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งต่อไปอีก

ฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อขอรับความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร
ในสมัยประชุมสามัญ ครั้น เพื่อที่จะได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ตั้งต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง
(ลงนาม) พิบูลสงคราม

เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้งประการใด ข้าพเจ้าจึงขอกราบบังคมทูล
อัญมต

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการบัญชี พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญท่านกรรมการเข้าปรึกษาหารือ ขอให้เสนาธิการฯ อ่าน

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติการบัญชี พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

๑๕.๓๔ น.

นายเลขา เคาตานนท์ (ทวาท): ตามร่างมาตรา ๖ นี้เดิมเป็นมาตราที่กรรมการได้แก้ไข ข้าพเจ้ามีความข้องใจว่า กรรมการได้แก้ไขให้เหตุผลหนักเกินไปกว่าร่างรัฐบัญญัติเดิมมา จึงขอได้กราบเรียนต่อไป

คือแต่เดิมว่า "การขายสินค้าในวันหนึ่งวันใดเป็นเงินตั้งแต่ ๒๐ บาทขึ้นไป" ให้ทำบัญชี แต่ที่กรรมการมานี้ว่า "การประกอบกิจการซึ่งต้องเสียภาษีโรงค้าตามประมวลรัษฎากร" อันนี้ข้าพเจ้าเห็นว่ากลายเป็นการหนักขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าทีเดียว คือการประกอบกิจการซึ่งต้องเสียภาษีโรงค้าตามประมวลรัษฎากรนั้น "คำอธิบายตาม"

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (กรรมการการค้า) ความจริงที่
กรรมการการค้าได้ให้ไซกันนั้นก็โดยคำนึงถึง ผลักการ ของ ว่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ และโดยเพราะในเรื่องเหตุผลของว่างพระราชบัญญัติ
ที่รัฐสภาได้เสนอมานี้ เพื่อการเสียภาษีอากรให้เป็นธรรมยิ่งขึ้น

เมื่อกรรมการการค้าได้ระลึกลงใจแล้ว เราได้ไต่ถามระลึกลงร้านค้า
ต่าง ๆ ที่ควรจะต้องทำบัญชี ถ้าได้พิจารณาแล้ว การค้าขายสินค้า
ในร้านหนึ่งร้านใดนั้นท่านพ่อค้าทั้งหลายคงจะเปรียบกันทีเดียวว่า ร้าน
ค้าที่ระมสินค้าไม่ถึง ๕๐๐ บาทนั้นน้อยรายเหลือเกิน แล้วอีกข้อความที่
เขียนไว้ว่าการขายสินค้าในวันหนึ่งวันใดเป็นเงินคงแต่ ๒๐ บาทนั้น ใน
กรณีเช่นนี้เราจะมีการควบคุมได้ยาก เพราะว่าในยี่หนึ่งซึ่งมี ๓๖๕ วัน
ถึงหน้าแม่ ว่าในวันเกือบวันหนึ่งนั้นขายสินค้าได้ ๒๐ บาท แล้วผู้หนึ่ง
ต้องถูกบังคับให้ต้องทำบัญชี ขอให้ท่านก็คิดว่าการขายสินค้านั้น ถ้า
แม้ว่าในวันพ่อค้าจะขายของไปนั้นในบางวันอาจจะได้ ๒๐ บาท แล้วอีก
อีก ๓๖๔ วันนั้นขายได้ไม่ถึงวันละบาทบ้างสองบาทบ้าง ในกรณีเช่น
ถ้าเราคงไว้ตามร่างที่รัฐสภาได้เสนอมานี้แล้ว บุคคลเช่นนี้จะต้องทำบัญชี

ท่านเมื่อมาระลึกลงว่า การทำบัญชีของบุคคลเช่นนี้ เราจะ
บังคับให้เขาทำเพื่ออะไร ก็อาจจะมิใช่แต่เพียงว่าทำเพื่อการควบคุมใน
เรื่องการค้าที่ผิด ชอบก็ไม่นั่นก็ เพราะว่าการค้าที่ผิดของบุคคลนั้น
เราจะควบคุมด้วยทางบัญชีทางเคียวนั้นก็คงจะไปไม่รอด เพราะฉะนั้น
กรรมการจึงมาระลึกลงผลักที่รัฐสภาได้เสนอมานี้ว่าการทำบัญชีก็เพื่อ

พระครู ในเขตเมืองเสียมราฐตามพระที่เมืองขอมซึ่งคน ไม่ควรตั้งถิ่นฐาน
 ก็ทำให้เราเร่ร่อนถึงในเรืองภายในโรงค้าอยู่ในประมวณวิทยาการ ประมวณ
 วิทยาการนั้นโต ดอกรายเขียนลวดลาย มีลวดลายตั้งแต่ ๑๒๐ บาทจน
 ไปต้องเสียภายในโรงค้า และในกรณีเช่นนี้บุคคลที่ของทำบุญ แต่
 ถวายมาถือการได้ยถเวไน ในมาครวทอไปว่าเสียภายในโรงค้านั้นไม่อยู่ใน
 ขอบบังคับพระของทำบุญ ถ้าเราเร่ร่อนถึงหลักขอนแล้ว ถ้าเรามาของ
 ไปในตำบลชนบทต่าง ๆ ในอำเภอต่าง ๆ เราจะเห็นว่าร้านค้าทางหลาย
 นนที่ควรจะเสียค่าเช่า หรือควรจะเสียค่าเช่าได้เดือนละ ๖ บาท ๗ บาท
 หรือ ๘-๙ บาทก็มี ยิ่งตามหัวเมืองแล้วร้านเหล่านั้นมาก ถ้าเรากำ
 หนดร้านที่ไม่มีค่ารายได้ถึงเดือนละ ๑๐ บาทแล้วเขาก็มีสินค้ามากกว่า ๕๐๐
 บาทเช่นนั้น เราจะไปบังคับท่านเหล่านั้นเพื่อให้ทำบุญนั้น ผลในเรื่อง
 งานนั้นเราไม่ได้อะไรจากกฎหมาย นอกจากเราจะควบคุมในเรื่อง
 ทุจริตเท่านั้น

เราไม่ต้องกลัวว่า สำหรับคนไทยที่ประกอบการค้าในชั้นแรก
 นั้นเรายังไม่ได้ทำบุญกัน การอ่านออกเขียนได้นั้นน้อยมาก แต่ถ้า
 เราสามารถว่าสำหรับคนต่างดาวนั้นแม้จะเล็กน้อยเพียงใด เขาก็
 ต้องทำบุญซึบอยู่แล้ว ในการทำบุญของคนต่างดาวซึ่งเราจะต้องควบคุม
 คุมก็มีอยู่ในมาครวทอไป ซึ่งว่าควบคุมทำบุญนั้นจะต้องมีหนังสือไทย
 กำกับไว้ด้วย ตามมติบัญญัติมาตรา ๒๒ เพราะฉะนั้นในเรื่องที่เราจะ
 วิตกในเรื่องที่จะให้เสียภายในโรงค้าให้ทำบุญตามกฎหมาย ก็จะเป็น

ว่าจะไปยึดยึดขโมยไปขายที่อื่นไม่ได้... ผลก็คือมันไม่ได้
 ผลในเรตของภาษีอากร... เมื่อเราตกลงการที่ราษฎรได้เสียภาษีโดยเป็นธรรม
 ยิงชน... ก็มีทางที่จะที่เราจะต้องควบคุมให้ผลของเสียภาษีต่าง ๆ นั้นต้อง
 ทำบัญชีขึ้น... ในชั้นที่กรมการรังไรได้แก่ เช่นว่า "การประกอบกิจการ
 ของของเสียภาษีโรงค้าตามประมวลรัษฎากร แล้วให้ตั้งทำบัญชี" ใน
 การที่เราจะบังคับให้งานก้าวหน้า หรือให้ระเบียบการในเรื่องการทำบัญชี
 ขึ้นไปนั้น เราจะต้องระมัดระวังที่จะทำเพียงใด... ความจำเป็นในเรื่อง
 การทำบัญชีนั้นย่อมจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการค้า... ผู้ที่ประกอบการค้า
 ไม่ต้องทำบัญชีนั้นก็ไม่ว่าคุณจะไม่สามารถจะรู้ว่าต้นทุนและกำไรและ
 การเงินของต้นค่านั้น... เพราะฉะนั้นในการที่เราจะบังคับให้ทำบัญชี... แต่
 ในชั้นแรกนั้นก็จำต้องวางหลักกว้าง ๆ เสียก่อน... เมื่อเห็นว่ารคกมยิงชน
 แล้ว ก็ควรจะไล่ลดลงมาอีกชั้นหนึ่ง... ก็จะได้ผลยิงชน
 ข้อที่สามซึ่งของไรว่า... ที่กรมการรังไรให้มากชั้นนั้น... ทำบัญชี
 เช่นนั้นไม่... คือสำหรับผู้ที่การค้าขายตั้งแต่เดือนละ ๑๐ บาท หรือยล
 ๑๒๐ บาทนั้น... ข้างไรก็... เขาจะต้องมีสินค้าที่จะต้องขายเกินกว่า ๕๐๐
 บาทเกือบทั้งสิ้น... และสำหรับร้านค้าเล็ก ๆ น้อย ๆ... ซึ่งบางคนเขาจะขาย
 ของได้ ๒๐ บาทและเขียนวันเดียวในตลอดยเช่น... ถ้าเขียนกรณีเช่นนั้น
 แล้วจะไปบังคับให้เขาทำบัญชี... ผลจะเป็นว่าจะทำให้การเสียภาษีอากร
 ให้เป็นธรรมยิงชนนั้นก็จะเป็นผล... การที่กรมการรังไรทำเช่นนั้นก็เพื่อ
 ที่จะให้ทางปฏิบัติกันไว้โดยผลยิงชน... ถ้าหากว่าการทำบัญชีของเราได้

ผลยังเช่นที่นั่นแล้ว... วรรที่งนคกฏทรวยให้ วรรกมให้คสลายลงได้ก็ก
นั้นก็ย่อมจะทำได้ ในโอกาสหลัง

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
ควรจะให้เห็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไข ข้อใด โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ข้อใด โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เห็นธว่าให้เห็นไปตามที่กรรมาธิการแก้ไข

๑๕.๔๒ น.

นายเชมชาติ บณขรัตพันธ์ (ร้อยเอก): ในมาตรา ๖ นี้
ยังมีกรรมาธิการเพิ่มเติมขึ้นมาอีก ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะได้พัก คือ
ในอนมาตรา ๑๒ นั้น คณะกรรมาธิการได้เพิ่มวรรค ๑ ซึ่งมีความ
สำคัญว่า "การประกอบกิจการอื่น ๆ ซึ่งรัฐมนตรีได้ประกาศในราช
กิจจานุเบกษา" คือให้อำนาจรัฐมนตรีที่จะประกาศในราชกิจจาน
เบกษาออกบังคับให้ผู้ใดก็ได้ ซึ่งท่านรัฐมนตรีเห็นจะเป็นการสมควรให้
ทำบัญชีขึ้นออกที่กักหนคไว้ ในกฎหมายนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเท่าที่
กรรมาธิการได้เพิ่มไปนั้นเป็นการผิดความประสงค์ของสภาฯ ในชั้นที่
รับหลักการ เพราะเหตุว่าการรับหลักการนั้นเป็นธรรมดาว่าเราจะต้อง
พิจารณาในร่างพระราชบัญญัตินี้ด้วย ร่างพระราชบัญญัติที่รัฐบาล

เดนมาร์กนั้น ที่เราต้องการ สภาฯ นี้น่าที่จะพิจารณาในวาระที่ ๕ นี้ โดยแต่เพียงว่าไหนขงกว่าหรือให้เสนอไปตามร่างนั้น ในการที่กรรมาธิการได้มาเพิ่มอนุมาตรา ๑๓๓ ขึ้นมาเป็นการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีมากไปกว่าที่ขอมา ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะเป็นห่วงและไม่น่าจะเพิ่มให้ขึ้น

อีกประการหนึ่งในร่างพระราชบัญญัติการบัญชีที่สำคัญที่สุดทุกๆ มาตรา ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามาตรา ๖ เป็นมาตราที่สำคัญที่สุดซึ่งระบุให้ทำบัญชี ก็เมื่อคณะกรรมการได้มาเพิ่มอำนาจอย่างกว้างขวางให้แก่รัฐมนตรีที่จะระบุต่อไปนอกรากกฎหมายนั้นอะไรก็ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็คิดว่าไม่เป็นการสมควร และในการที่จะให้อำนาจแก่รัฐมนตรีระบุกิจการอะไรก็ได้ตามความชอบใจนั้น ข้าพเจ้าคิดว่ากฎหมายที่จะให้อำนาจเช่นนั้นควรจะเป็นกฎหมายซึ่งตราขึ้นเพื่อความฉุกเฉินหรือฉุกเฉินซึ่งสภาฯ นี้ไม่มีเวลาที่จะทำได้ แต่กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้ตราขึ้นเพื่อความฉุกเฉินอะไรเลย และเมื่อมาตราเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่สมควรทำ และถ้ากิจการใดที่จะต้องทำบัญชีแล้วก็เสนอเข้ามายังสภาฯ อีก ข้าพเจ้าเห็นเป็นการสมควรอย่างยิ่ง

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (กรรมาธิการ) : ในการที่เราจะออกกฎหมายฉบับนี้ไปนั้น เราก็ต้องไม่ลืมว่าการใดที่ควรจะต้องทำบัญชีนั้นเราก็ต้องชมวกไว้ให้บ้าง ความที่ท่านสมาชิกถนัดว่านั่นก็มีเหตุผลอันน่ารับฟังเป็นอันมาก แต่ที่ว่าสภาฯ นี้ได้ให้ความไว้วางใจแก่ท่านรัฐมนตรีและรัฐบาลไปแล้ว เราก็น่าจะระมัดระวังในเรื่องความไว้วาง

ใจนั้นด้วย เมื่อกลางเรีกก็ ตามตามพระพรหมเจ้าในอนันตนาถราช ๑๓ นั้น
 ถรรมาธิการใดก็ออก ถรรมาธิการจึงได้เพิ่มมาคราวนั้น และโดย
 เหตุผลที่ชาวพม่าได้ ข้างใจแล้วแต่กันว่า ที่กระทำในทำนองนั้นก็โดย
 ที่ให้เหตุผลในเรื่องภาษีอากรที่ยังขึ้น และมีการควบคุมในการทำ
 บัญชีให้รัดกุมพอ แต่เรายังมีอาชีพอีกบางประการที่กฎหมายนั้นระ
 มัดของโทษ เราคิดว่าควรจะตั้งมีโทษอย่างไหนเป็นต้น ภาษีพดิสสระ
 เหล่านี้ก็ควรจะตั้งโทษด้วย แต่ที่ท่านคิดว่าทำไมจะต้องให้อ่านา
 เช่นนั้น แต่การที่เราออกกฎหมายไปเพื่อจะให้ ได้ผลตามที่รัฐชาติ
 ได้ตกลงข้อสัญญาแล้ว เราคิดว่าจะให้ให้อ่านาแก่รัฐมนตรีที่จะประ
 ภาศในราชกิจจานุเบกษาว่ากิจการใดซึ่งควรจะตั้งทำบัญชี ท่านคงจะ
 เห็นพ้องกับชาวพม่าว่ามีอาชีพซึ่งนอกจากที่รัฐชาติไว้ทั้ง ๓ ประ
 การนี้ ควรจะตั้งบัญชี คืออาชีพพดิสสระตามประมวลวิญญูการ และ
 เมื่อท่านได้ระลึกถึงประมวลวิญญูการซึ่งได้ผ่านสภา ฯ นี้ไปอย่างนี้แล้ว
 ท่านจะเห็นว่าในประมวลวิญญูการนั้นได้ ให้ให้อ่านาแก่รัฐมนตรีที่จะประ
 ภาศมาก ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ อีกหลายประการ นั้นก็เรียกว่า "ให้อ่านา"
 การให้อ่านาแก่ถรรมาธิการก็ได้ระลึกถึงผลตามที่สภา ฯ นี้ได้ผ่าน
 ประมวลวิญญูการเช่นเดียวกัน การที่จะออกกฎหมายเราก็ควรจะระลึก
 ถึงความสมบูรณ์ ยิ่งกว่าการที่จะมาแก้กฎหมายเสมอ ๆ โดยการแก้
 ควรจะทำได้ทางอำนาจของรัฐมนตรีก็ย่อมจะเป็นการสมควร ถรรมา
 ธิการจึงได้เพิ่มเช่นเช่น

๑๕.๑๗ น.

นายฟอง สิทธิธรรม (ขยลราชธานี) : ข้าพเจ้าคนหนึ่งซึ่ง
 ใจเป็นอย่างยิ่ง ในมาตราที่กรรมการได้นึก ขึ้นเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้ พัง
 เหตุผลของกรรมาธิการเมื่อนั้นว่า มีกการหลายอย่างที่มีชื่อของไทยอยู่
 รัฐบาลน่าจะ ได้ มีคุณพินิจในการที่จะเพิ่มเติมต่อไป อันนั้นข้าพเจ้าไม่
 เห็นด้วยอย่างยิ่ง การกล่าวเช่นนั้นเท่าว่ากัยคุณกรรมาธิการ ๆ รัฐบาล
 รู้ทันแล้วว่าการอะไรควรระควยคุณให้ทำบัญชี จึงเสนอหลักฐานมาโดย
 หลักการเพื่อให้ผู้ประกอบกิจการบางอย่างต้องทำบัญชี ไม่ใช่ทำทุก
 อย่าง ตามที่กรรมาธิการเห็นเช่นนั้น จึงขอยุ่ ท่านได้กล่าวไว้แล้ว
 ว่าเราได้ ให้ความไว้วางใจแก่รัฐมนตรีแล้วก็น่าจะไว้วางใจต่อไป ข้าพ
 เจ้าคิดว่าควรให้ความไว้วางใจ ถ้าคิดเช่นนั้นแล้ว เมื่อเรากำลังจะ
 รัฐมนตรีแล้วเราก็กดขี่ไปนอนบ้านไม่สบายกว่าหรือ

ในเรื่องคุณพินิจนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า รัฐบาลที่เสนอมา
 ได้ พินิจพิจารณาอย่างรอบคอบ ข้าพเจ้าได้ ไปพบบ้านรัฐมนตรี ท่าน
 ได้แถลงให้ ฟังจนเป็นที่พอใจว่าเราออกกฎหมายเพื่อประเทศชาติ ตอน
 นั้นว่าท่านไม่ต้องการควบคุมทุกอย่าง ท่านต้องการควบคุมบางอย่าง
 เท่าที่เกกช่น และมีอยู่ในประเทศไทยเกกช่นเท่านั้น ในอนาคตใครจะ
 ไปมองเห็น และในอนาคตจะเกิดอะไรก็ไปแต่ ใจเรดีกว่า ไม่มีกฎ
 ทนายใดที่คงจนแล้วไม่มีก ใจ เมื่อกิจการใดควรควบคุมก็คอย
 ใจไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเจตนาของรัฐบาลที่มานั้นคณะกรรมาธิการไม่น่า
 จะก ใจเลย

อันไปประท้วงไว้ทวยว่า ก็ตามเรทั้งหลายที่เป็นกิจของมนุษย์เรา
นั้นไม่ได้เกิดขึ้นในวันสองวัน การทำนาคก็ การค้าอะไรก็ ก็ว่าจะ
สำเร็จเป็นชนิดของราชการซึ่งพินกันเวลานานเหลือเกิน ทั้งอาศัยการ
ทดลอง เช่นอย่างในเรื่องการกลิ้งกรรมก็ใช้เวลานานถึง ๔๐-๕๐ ปี จึง
รู้ว่าควรเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นกฎหมายนี้ควรจะไปตามหลังของกิจ
การที่ควรจะควบคุมนี้ ๆ ก็ดีกว่า

อีกประการหนึ่ง กฎหมายที่เราออกไปในสภาฯ ให้ทุกขพันธ์แก่
รัฐบาลนั้นมีอยู่เป็นอันมาก เช่นประมวลรัษฎากรและกฎหมายอื่น ๆ ที่
ท่านบอกทวยอย่างมานั้นถูกแล้ว มันข้าพเจ้าเห็นทวย เพราะความจำเป็น
มีเช่นนั้น แต่เรื่องใดที่เราจะให้ใช้ทุกขพันธ์เช่นนั้นเราก็คงจะพิจารณา
ท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายได้กล่าวไปแล้วว่าเรื่องนั้นจะต้องเป็น
เรื่องที่ไม่สามารถกำหนดลงได้ ในเวลานี้ จึงเห็นเรื่องทวยให้ทุกขพันธ์
เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่เอกชนทำ และเป็นเรื่องที่น่าพิจารณาได้ซ้ำ เพราะ
ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะให้ทุกขพันธ์

๑๘:๕๐ น.

นายทองคำ จันทร์กุล (กรรมมาธิการ): ตามที่ท่านสมาชิก
ซึ่งใจว่าการทวยออกพระราชบัญญัติควบคุมการบัญชีนั้นยังไม่ถึงกาลสมัย
ก็ หรือเป็นการที่รักษาเท่านั้นอะไรก็ตาม ในฐานะกรรมมาธิการ

อันการที่ความเข้าใจว่าพระราชบัญญัติการมีเงินกรรมสิทธิ์ให้พิจารณาแล้วอย่างรอบคอบ เล็งเห็นประโยชน์แก่ชาติประเทศในทางส่วนรวม ถ้าจะกล่าวอีกยาวก็จะเป็นการเปลืองเวลา เพราะฉะนั้นจะให้เห็นประเด็นว่าหลักการสำคัญ ซึ่งถ้าท่านจะเห็นและพบมาแล้วทั้งสามประการนั้น อีกประการหนึ่งในข้อที่ท่านคิดว่าควรแก่เพิ่มอนุมาตรา ๑๒ ขึ้นมาเป็นการให้อำนาจมากเกินไป ความจริงไม่ใช่เช่นนั้น เพราะว่าการกระทำหลายอย่าง ซึ่งบางอย่างอาจจะไม่มีข้อพิพาทใด ๆ ซึ่งบุคคลนั้นอาจจะทำงานด้วยวิธีไหนไปไหนมาดอย่างพวกสะเปะสะเดา (Speculate) เช่นนั้น เป็นต้น และถ้าเขาไปสะเปะสะเดา (Speculate) อย่างไหนแล้วก็หนีภาษีเช่นนั้น การควบคุมในการทำบัญชีเพิ่มเติมขึ้นมา ซึ่งก็จะเป็นประโยชน์ส่วนรวมแก่ชาติของเรานั้นเอง เพราะฉะนั้นขอให้ท่านหาข้อความซึ่งใจนั้นเสียเถิด

พ.อ. พระบริภัณฑ์บุรุษกิจ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเศรษฐ-

การ: อนุมาตรา ๑๒ ซึ่งคณะกรรมการเพิ่มเติม และท่านสมาชิกของบ้านซึ่งใจอยู่นั้น ก็เนื่องด้วยกรมการไปตัดอนุมาตรา ๑๓ เดิมซึ่งมีความว่า "การรับจ้างทำของ ซึ่งมีรายได้อันหนึ่งวันใดเป็นเงินตั้งแต่ ๓๐ บาทขึ้นไป" เพื่อปรากฏประนอมรัฐบาลเห็นว่าถ้าจะตัดอนุมาตรา ๑๒ ซึ่งคณะกรรมการเสนอนั้นออกแล้ว รัฐบาลเห็นว่าควรจะใช้อนุมาตรา ๑๒ ทั้งนี้ "อนุมาตรา ๑๒ การรับจ้างทำของประเภทซึ่งรัฐมนตรีจะได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา"

๑๕.๕๒ น.

นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอก) : เท่าที่ท่านรัฐมนตรี
ได้ให้ความกรุณาเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการสมควรแล้ว เพราะ
ว่าอย่างไร ก็เป็นการแคบกว่าที่กล่าวมานี้ และเป็นการถูกต้องต่อการ
ทำกฎหมาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นเป็นการชอบ

นายทองคำ จันทรรักษ์ (กรรมวาจาจารย์) : กรรมวาจาจารย์ขอ
เรียนซึ่งแรงอีกตนหนึ่งครั้งว่าเคยไป อาจระตุ่มผู้ทูลปรึกษาไม่ถึง เพราะ
ฉะนั้นจึงขอสงวนไว้

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เข้าไปตามร่างที่กรรมวาจาจารย์เสนอมา ขอให้ไปรบกวนมีชื่อน
สมาชิกยกมือ ๑๕ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดเห็นว่าควรระงับ ใจความที่รัฐมนตรีว่า
การกระทรวงเศรษฐการเสนอมา ขอให้ไปรบกวนมีชื่อน
สมาชิกยกมือ ๗๓ คน

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าให้แก้

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา
๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔
มาตรา ๑๕

๑๕.๕๕ น.

นายถวิล อุดล (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้าได้ประณัติให้เพิ่ม

มาตรา ๑๔๗ ตรี แต่กรรมมาธิการไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจ
 กรรมมาธิการไม่ได้นำข้อความซึ่งข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติไว้
 ทำให้ท่านสมาชิกไม่มีโอกาสได้พิจารณาความแปรญัตติของข้าพเจ้า
 ที่ระโกะพิจารณาอีก ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติเพิ่มข้อความว่า "ถ้า
 วัตรใหญ่บัญญัติเห็นว่าได้ มีการละเมิดทำมาตรา ๖ ในสำนักงานของม
 ใด สรรวัตรใหญ่บัญญัติมีอำนาจทำคำสั่งเช่นหนังสือไทยบุคคลซึ่งมี
 ทำบัญญัติจำกัดทำบัญญัติขึ้นบังคับทั่วบริบทคำสั่ง" ทนข้าพเจ้าเพิ่มข้อ
 "ถ้าเขาไม่ทำตามคำสั่งก็ระโกะเอาผิด"

ข้าพเจ้าระโกะให้เหตุผลในการที่ได้ส่งวนคำแปรญัตติ
 ข้าพเจ้าขอรับรองด้วยคำของเพื่อนผู้แทนราษฎรจังหวัดเขมร
 ที่ว่ามาตรา ๖ เป็นแม่บทของพระราชบัญญัติบทบัญญัติ
 บทบังคับใหญ่ มีหน้าที่ทำบัญญัติจากของทำบัญญัติ ทนถ้าหากว่า
 บัญชีตามมาตรา ๖ เราได้เขียนไว้ในมาตราต่อไปว่าจะต้องมี
 ทนที่ การที่เราจะลงโทษบุคคลทันทีในเมื่อเขาไม่ทำตามมาตรา
 ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เป็นถาวรสมควรอย่างยิ่ง เหตุผลที่ข้าพเจ้า
 ญัตติว่าเราอย่าเพิ่งลงโทษ จนกว่าสรรวัตรจะชี้แจงให้ทราบว่าเขา
 ต้องทำบัญญัติเสียก่อน ถ้าโดยเหตุว่าในหน้าที่ของบุคคลใด
 ต้องปฏิบัติตามกฎหมายนั้น เราหมั่นกฎหมายอยู่ว่าเขาจะป
 กฎหมายนั้นไม่ได้อันเมื่อเรารับกันว่าเขาจะบอกข้อต่อว่าไม่
 มาเป็นข้อต่อสุ ไม่ได้อันแล้ว เราผู้ตรากฎหมายก็ของพระ

ว่างอยู่คนเดียวของเรานอกไปนี่ในเวลาที่เราได้ความเข้าใจแก่เราเพียงพอส หรือไม่
 ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าในการที่จะวินิจฉัยถึงหน้าที่ของตนเองในการทำ
 หน้าที่นั้น ไม่ใช่ของง่ายเลย เพียงแต่ที่เราแก้บอกว่าการประกอบ
 กิจการ ซึ่งต้องเสียภาษีโรงค้า ความประมวถวิญญูการ จะต้องทำ หน้าที่
 อย่างว่าแต่ประชาชนตามชนบทเลย แม้แต่ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ท่านหลายท่านหรือไม่ว่าอะไรอย่าง นั้นท่านก็จำเป็นต้องมีเครื่องมือ คือ
 หนังสือราชกิจจานุเบกษาอยู่ในมือ จึงจะตอบได้ พอดีถึงความไม่รู้
 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ปฏิเสธว่าเราจะต้องการการแก้ไข โดยที่เราจะประกาศ
 โฆษณาให้ราษฎรรู้อย่างนั้น ทนออกข้อหนึ่ง ถึงแม้เขาจะรู้แล้วเขาก็
 ไม่สามารถจะวินิจฉัยได้ว่าเขานั้นควรจะทำหน้าที่หรือไม่ หน้าที่ในเรื่อง
 ประมวถวิญญูการซึ่งเราได้ผ่านมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นหน้าที่ที่ไม่เข้าใจ
 ใจได้ง่ายนัก โรงค้าในประมวถวิญญูการบอกว่าให้ร้านค้าซึ่งจะต้อง
 ประเมินภาษีให้ เป็นไปตามพระราชกฤษฎีกา ในพระราชกฤษฎีกาฉบับ
 นั้นก็ได้ระบุเกณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีร้านค้าเอาไว้ มีกิจการอย่างหนึ่ง
 ซึ่งข้าพเจ้าขอประทานยกตัวอย่าง คือว่าการขายของ ถ้าร้านค้าใดขาย
 ของร้านนั้นจะต้องประเมินภาษี ก็มีหน้าที่ที่จะต้องทำบัญชีตามพระราช
 บัญญัตินั้น ถ้าเราจะพิจารณาพิเคราะห์แต่เพียงว่าการขายของเพียงเท่านั้นแล้ว
 ก็อุปสรรคหนึ่งว่าไม่ใช่ของยาก แต่ที่นั่นถ้าเราจะไปดูกฤษฎีกาซึ่งออกตาม
 ความโดยอาศัยอำนาจตามประมวถวิญญูการนั้น เราจะเห็นได้ อย่างใน
 ภาษีเงินได้ เราไม่ใช่คำว่า "ขายของ" เราใช้คำว่า "การค้าของคน

พงศาวดารเมืองลาว สวรรค์ข้าพเจ้าเห็นอยู่ สวรรค์เมืองลาวของคนกลางเมืองลาว
 ชายของนั้นไม่ทราบว่ามันต่างกันอย่างไร ที่นี้เป็นปัญหาว่าบุคคลใดทำ
 การอย่างหนึ่งอย่างใดแล้วเราก็นึกถึงได้ยากว่าเขาคงทำอะไรอยู่หรือไม่
 ไม่ เมื่อเราเห็นว่าการวินิจฉัยเช่นนี้โดยยากเช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเรา
 ควรจะเห็นออกเห็นใจแก่เขาซึ่งไม่รู้กฎหมายนั้นอยู่เป็นอันมาก เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าหนทางแก่ใจก็มีอยู่อย่างเดียว เมื่อเขาไม่ทำบัญชี
 ก็ขอให้เจ้าพนักงานซึ่งเราเขียนไว้ ในนี้ว่าสารวัตรใหญ่หรือสารวัตรบัญชี
 ใหญ่แจ้งให้เขาทราบว่าเขามิหนาทจะต้องทำบัญชีตามกำหนดนั้น ข้าพ
 เจ้าขอว่าภายในหนึ่งเดือน ถ้าเขาไม่ทำภายในกำหนดหนึ่งเดือน เขา
 ของเขาแล้วว่าเขาโทษ ถ้าแม้ว่าข้าพเจ้าไม่รู้ข้อเสียหาย ซึ่งข้าพ
 เจ้าได้ พึงความเห็นของกรมการด้วยความเคารพ ข้อเสียหายซึ่ง
 กรมการได้แสดงนั้น ข้าพเจ้าเองก็ได้ใคร่ตรวจดูอยู่แล้วเป็นอัน
 ประการหนึ่ง

ท่านให้เหตุผลว่าถ้าเราเขียนกฎหมายไว้เช่นนั้นแล้ว ก็จะทำให้
 สารวัตรบัญชีนั้นมิหนาทอยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าคิดว่าหน้าที่ของสาร
 วัตรบัญชีนั้นมิหนาทตรวจตราควบคุมให้ เป็นไปตามพระราชบัญญัติ
 การบัญชี นั้นมีความจำเป็นเหลือเกิน ในข้อที่ท่านสารวัตรบัญชีหรือ
 บุคคลซึ่งมิหนาทเกี่ยวข้องการนั้น จำเป็นจะต้องเข้าไปตรวจตราและควบคุม
 บัญชีนั้นแหละ ก็เมื่อท่านเหล่านั้นมิหนาทจะต้องทำการควบคุมเช่นนั้น
 แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าภาระซึ่งท่านจะออกหนังสือหนึ่งฉบับแจ้งไปให้เขา

พรานนั้นก็ไม่เป็นวรรคตจนกระทั่งถึงเลข ๑๐๐ กระดาษสั้นๆ แจกไปก็
เหล่านั้นเช่นจำนวนพัน ๆ แผ่นเราทำได้แต่ในหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งไม่
เป็นการหนักจนเกินไป

อีกประการหนึ่งเราวิตกในข้อที่ว่า บุคคลซึ่งรู้อยู่แล้วว่าจะต้องทำ
บุญดี แต่ทำไมไม่ทำบุญดี เพราะเหตุว่ามีทบขันธ์บุญดีของตนเอาไว้ ข้าพ
เจ้าคิดว่าถ้าหากว่าสภาพนั้นได้ ไปรกรับข้อแปดปฏิบัติของ ข้าพเจ้าแล้ว
ผลอาจจะเป็นดังว่านั้นก็ได้อีก แต่กรรมมาธิการได้ตกลงแล้วว่ากิจการการ
ค้าของคนต่างค้าหรือกิจการค้าใหญ่ ๆ ก็คือเขาทำบุญดีของเขาอยู่แล้ว
ทั้งนั้น เมื่อเช่นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่าท่านเหล่านั้นก็คงจะไม่ยึดพรวิเศษ
ข้าพเจ้าแปดปฏิบัติของเขาไปเป็นเครื่องมือ เขาเถอะ ถึงแม้ว่าจะมีบุคคล
ถือโอกาสช่วยเขามาตราเป็นเครื่องมือ ถึงแม้ว่าจะเห็นไปได้เช่นนั้น
ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าจะเสียดังสัญญาที่กฎหมายอันหนึ่งซึ่งว่าเราปล่อย
บุคคลซึ่งกระทำผิด ๑๐ คนก็กว่าเราลงโทษบุคคลผู้ไม่กระทำผิดเลย
ทั้งนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าสภาพนั้นควรจะนำเอามาใช้ ในเรื่องนี้โดยอนุโลม
โดยหวังว่าจะไม่ลงโทษบุคคลซึ่งเขาไม่รู้ว่าเขามีหน้าที่จะต้องทำบุญดี
ตามกฎหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าหวังว่าสภาพนั้นคงจะกรุณาพิจารณา
แปดปฏิบัติของข้าพเจ้าโดยก็

นายทองคำ จันทรรกฏ (กรรมมาธิการ): ความจริงกฎหมาย
บทนี้ ไม่ใช่ว่าเจตนาที่จะออกไปเพื่อเป็นการรักษาทานั้นเข้มงวดกวดขัน
โดยไม่คิดหน้าคิดหลังมิได้ กรรมมาธิการก็พิจารณาโดยรอบคอบ

ซึ่งท่านได้พิจารณาไว้ ในหน้า " การประกาศให้ เริ่มทำบัญชี
ให้ประกาศให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน " ถ้าคิดว่าคนซึ่งทำ
การค้าขายต้องรู้ต้นทุนกำไรของตัวเองแล้ว ถ้าไม่มีเจตนาเป็นอย่างอน
กัณห์จะต้องมีบัญชี และก็ได้ให้เวลาล่วงหน้าไว้ ๖๐ วันแล้ว มันเช่น
คำชี้แจงง่าย ๆ ของกรมการค้าหวังว่าท่านสมาชิกผู้สนใจนั้นคงจะ
หายความข้องใจ

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
ควรจะให้ เห็นไปตามที่กรมการค้าเสนอมา ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๔๖ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๗ คน

ประธานสภาฯ: เห็นอันว่าให้ เห็นไปตามที่กรมการค้าเสนอมา

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๗

กวิ มาตรา ๑๘

๑๖.๐๒ น.

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต): มาตรา ๑๘ ตามที่กรมการค้า
การให้เพิ่มเติมคำว่า " เจตนา " ลงไปนี้ ทำให้เกิดความสงสัยใน
คำของกฎหมาย เพราะเหตุว่าบทลงโทษมาตรานี้ไม่ใช่ความผิดเกี่ยว
กับสหุโทษ เพราะมีอัตราที่ปรับไม่เกินพันบาท จำคุกไม่เกินหกเดือน

เมื่อเขียนขึ้นแล้ว ตามแบบของกฎหมายลักษณะอาญา คือเจตนา
ก็ผิด ไม่เจตนาก็ไม่ผิด เป็นการลงโทษแล้ว จึงขอกระทำการ
กรรมมาอีกถามคำว่า "เจตนา" ลงไปนี้มีความมุ่งหมายอย่างไร

๑๖.๑๓ น.

นายถวิล อุดล (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้าได้มองกรรมมาอีก
แล้ว ท่านไม่ยกมือ ขอประทาน เนื่องจากข้าพเจ้าได้ประณัติให้
เพิ่มความอย่างนี้แล้วกรรมมาอีกก็ได้ เห็นด้วยที่ข้าพเจ้าเขาคำว่า
"เจตนา" ขึ้นไปไว้หลังคำว่า "ผู้ใด" นั้น ก็เพราะเหตุว่าในร่าง
เดิมเราเขียนไว้ว่า "(๑) เจตนาละเว้นการลงรายการในบัญชี"
และ "(๒) ทำลายหรือขโมย หรือซ่อนเร้นบัญชี หรือหลักฐาน
ประกอบ"

ในอนุมาตรา ๑ ท่านเขียนว่า "เจตนา" ในอนุมาตรา ๒ ท่าน
ไม่เขียนว่า "เจตนา" อันหนึ่งเขียนและอีกอันหนึ่งไม่เขียนไว้เลย
ทนมื่อร่างของรัฐบาลให้ มีไว้ ข้าพเจ้าก็ให้ มีไว้ทั้งหมด

นายศรี บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) : ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นจะ
ต้องเขียนไว้เลยคำว่า "เจตนา"

นายพจนเทศ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ) : ในมาตรา ๑๘
และ ๑๙ นี้ข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติให้ตัดการลงโทษจำคุกออก การที่
ข้าพเจ้าได้ทักนี้ ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะกระหายเวียน...

ประธานสภาฯ: คนละประเด็น กับก่อน เอานัดควรวา เจตนา" นกชน ผู้ใดเห็นควรวา ให้เป็นไปตามที่กรรมมาธิการเสนอมา ขอ
ได้ไปรบกวนขอ

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ไปรบกวนขอ

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าให้เป็นไปตามที่กรรมมาธิการเสนอมา

๑๖.๐๖ น.

นายพูนเทพ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ): ในมาตรา ๑๘ นี้
ข้าพเจ้าได้แปรญัตติไว้ คือข้าพเจ้ามีความประสงค์ ให้ตกโทษจำคุกออก
ให้เหลือแต่โทษปรับ ทั้งนี้โดยที่ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะกราบบังคมทูล
ไป

ก่อนอื่นควรจะทราบเสียก่อนว่า พระราชบัญญัติการขังคนออก
ไปเพื่ออะไร ทำไมจึงต้องมีพระราชบัญญัติการขังคนออกมา ตามหลัก
การที่รัฐบาลเสนอก็คือข้อหนึ่ง " เพื่อให้การทำขังของบุคคลซึ่งประ
ทอบพาณิชย์และกาวอาชีพต่าง ๆ เป็นระเบียบขึ้น" แล้วข้อ ๒ ว่า
" เพื่อยกเลิกการทวงหนี้แก่บุคคลภายนอก และในระหว่างบุคคลซึ่ง
ประทอบกิจการนั้น ๆ ด้วยตนเอง" และข้อ ๓ " เพื่อสะดวกในการ
เก็บภาษีอากรให้เป็นธรรม" ถ้าเราจะมองพระราชบัญญัตินี้แล้ว เรา

จะเพิ่มพูนผลกำไรซึ่งถือว่าบุญกุศลอันใหญ่โตของถวญญูเจ้าอาวาส หรือ
ของกนการรวไศลสำหรับภาษาอากร ด้วยเหตุเช่นนั้น รัฐบาลอ้างว่าของ
ถวญญูของกนไม่ให้เกิดการทวงจรัล และเพื่อให้ได้ภาษาอากรมากเพิ่ม
ขึ้นเท่านั้น จึงไม่สมควรจะระดมไทยจำคุกด้วย

ตามปกติพ่อค้าเข็นผู้ ทกถวญญูแล้ว ถลัวในการเงินที่ระดงเสย
ไปทวญญูการชากทูนกก็ หรือจะทวญญูใด ๆ ก็ดี เขาย่อมถลัวอยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นเพียงแต่ไทยปรับอย่างเดยวักดงจะทำให้เขาถลัวเกรงไม่ถลัว
จะทำการทวญญูลงไปได้ และอีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าวิตกถึงว่าการ
ศึกษาของพลเมืองประเทศเรายังไม่ดีเพียงพอ เพราะฉะนั้น จึงอยู่
กฎหมายนั้นก็อย่างกษุแทนราษฎรจังหวัดทวญญูเล็กโตก็ถลัวไว้ว่าไม่มีใคร
จะปฏิเสชได้ว่าไม่รู้จักกฎหมาย แต่ว่าเขาก็จะผิดพลาดได้ ทุก ๆ คน
จะรู้จักกฎหมายที่ออก ยิ่งในข้าพเจ้านั้นทวญญูกฎหมายออกจนไม่รู้ว่าจะไวย่าง
และกฎหมายนั้นเป็นกฎหมายพิเศษออกมา แม้แต่ไม่ทำบุญชัทรอมการ
ฝ่าฝืนบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินั้นก็มิไทยดงต้องจำคุก

รัฐบาลได้ตกลงว่าการปกครองข้าพเจ้านั้นเหมือนนักกาณษทร และ
เมอราษฎร ทำผิดเพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้ก็ไม่สมควรจะให้ มีไทยถึง
จำคุก เขาเพียงไทยปรับก็เป็นการเพียงพออยู่แล้ว ข้าพเจ้าได้พยายาม
ขามขแรงให้คณะกรรมการวินิจฉัยให้เห็นอกเห็นใจในเรื่องนอชั ธรรมดาวิ-
การก็ขอกว่าทำไม่ได้ แล้วอีกประการหนึ่ง ในเรื่องการฝ่าฝืนในบท
บัญญัติพระราชบัญญัติการชวญญูชัน ข้าพเจ้าเห็นว่าจะไม่ทำให้เกิดทวญญู

เดี๋ยวหรือเสียดายกับอะไรไหมละ เป็นแค่เพื่อเปรียบให้เห็นว่าพอแล้ว
 และกรรมมาธิการก็บอกไว้ในกรณีบางกรณีก็อาจจะร้ายแรงก็ได้ ใน
 กรณีที่ผลทางบุญหรือที่เกตุการทุกข์วิเศษเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ประหลาดใจ
 เหมือนกันว่าจะมีอะไรมากมายจนถึงแก่เกิดความเสียหายมากมาย เป็น
 แค่เพียงเปรียบเท่านั้นก็พออยู่แล้ว พอคำพูด ๆ คนเรื่องเป็นดุษฎีความแม้
 แต่ชาวจีนชาวต่างก็กลัวเหลือเกินจนมีสภาวะที่อยู่แล้วว่าการเป็นความ
 นั้นไม่เป็นเสียดายกว่า นี้เขากลับอยู่แล้ว แม้แต่ตามประมวลกฎหมาย
 ข้าพเจ้าเองเคยไปตามศาลต่าง ๆ เคยถามเขาบอกว่า อากุระแสดมย์ไม่
 ยึดก็ได้ เราไม่ต้องออกใบรับอะไร เขาบอกว่าไม่ก็ได้ ๆ เรายอมเสียดายอากุระ
 แสดมย์เสียดายดีกว่า ...

ประชาชนสภาฯ: อย่างออกเรื่อง เขาแค่ในเรื่อง

๑๖.๑๐ น.

นายพุ่มเทศ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ): ข้าพเจ้าขอชี้แจง
 ประเด็นเหตุผลข้างเล็กน้อย คือในเรื่องอากุระแสดมย์นี้เขาก็กล่าวไว้
 เขายอมเสียดายอากุระแสดมย์แพงกว่าที่จะไม่ยึดอากุระแสดมย์ จะเห็นว่า
 การไม่ยึดอากุระแสดมย์นั้นมันชอบที่สุดในวงการค่าเวลานั้น เป็นข้อเท็จ
 จริงปรากฏเช่นนั้น โดยเหตุผลผ่านเพียงเล็กน้อยเช่นนั้น ถ้าไม่เล่าเรา
 จะเอาคนเข้าคุกเข้าตารางเช่นนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าเพียงเปรียบก็เพียงพอแล้ว
 โดยเหตุผลที่ข้าพเจ้ากราบเรียนมา หวังว่าสภาฯ คงจะกรุณาแก่

นายทงอินทร์ ภูพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : ไม่ควรที่จะเข้าเข้าทุกเข้า
- ๑๑๑

นายทงอินทร์ ภูพัฒน์ (กรรมวิธีการ) : ถ้าท่านใดที่ดังกั้น
มาตรา ๑๗ ทวิ จะเห็นว่าโทษนั้นลดหลั่นลงมา แล้วเวลานักตรวจท่าน
กล่าวนั้นหาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะว่ากรณีไม่เข้าข้อมาตรา ๑๗ น
กรณีรับทราบว่าทะเลย จะเรียกว่าไม่รู้จักเหตุผลที่ท่านชี้แจงไม่ได้ เพราะ
ว่าเมื่อทำบัญชีแล้วไปละเว้นการลงรายการในบัญชี นี่ก็แสดงว่าไม่รู้
แล้วทำโดยเจตนาเพื่อกារทุจริต แล้วในข้อ ๑๒ ทวิ ทำลายหรือบด
บัง หรือซ่อนเร้นบัญชีหรือหลักฐานประกอบ นี่ก็เป็นการเจตนา
ทุจริต เกี่ยวกับความทุจริตโดยสิ้นเชิง ก็ไม่ใช่รู้หรือไม่รู้ กงที่
ท่านชี้แจงมานั้น การทวารหรือไม่ว่านอยู่ในข้อมาตราสูงขึ้นไป ไม่
ใช่อยู่ในข้อมัน ข้อนั้นขบถว่าผิดกระบวน ๑๑ ๑๒ เพราะฉะนั้นจึงควร
ให้มีโทษจำคุกไว้

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้ เป็นไปตามที่กรรมวิธีการเสนอมา ขอให้ ไปรคยอมมีข้อ
สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรคยอมมีข้อ
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าให้ เป็นไปตามที่กรรมวิธีการเสนอมา

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๑๗

๑๖.๑๓ น.

นายพุทธเทศ กาญจนเสริม (ศรีสะเกษ): มาตรา ๑๘ นี้
 ทำนองเดียวกับมาตรา ๑๘ ที่ท่านคณะกรรมการผู้มิได้
 แกรงมาบอกนมนมุงประสงค์ผู้ไม่เจตนา ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่ามีเจตนา
 จริงเพียงแต่ปรับก็พอแล้ว ทำไม่จึงต้องจำคุกด้วย เขาแต่เพียงปรับ
 ก็พอแล้ว ข้าพเจ้าไม่ใ้ตีหมายว่าทำโดยไม่เจตนา แต่หากว่าเป็นความ
 ผิดพลาดของเขา เรืองมือยู่เท่านั้น ศาลไม่แน่ว่าเวลาตัดสินไปแล้ว
 ย่อมสืบจากพระยาน คำว่า "เจตนา" หรือไม่เจตนา ย่อมจะแจ้งชัด
 จากคำพระยาน ทั้งนี้หากว่ามีกรณีเกิดจากความผิดพลาดและเมื่อย
 ได้ความว่าเจตนาจะต้องถูกลงโทษ นี้ข้าพเจ้ายังยืนยันใน ๒ มาตรา
 นี้ เห็นว่าควรระงับโทษจำคุกออก คงเหลือแต่โทษปรับ

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
 ให้เป็นไปตามที่ กรรมการเสนอมา ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
 สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยกมือขึ้น
 สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เห็นว่าให้เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมา
 เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๓๐

๑๖.๑๔ น.

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): มาตรา ๒๐ นี้ข้าพ-

เจ้าทรงสั่งให้ราชเลขาฯ มีว่า "ผู้ใดถวายขนบที่ถูกต้องมาตรา ๑๖ ยื่นขนบถวาย
ผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินพันบาท หรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือทั้ง
ปรับทั้งจำ" แต่กรรมาธิการเห็น "สามข" มีเหตุผลอย่างไรบ้าง
ขอทราบ

นายทองอินทร์ ภูพิพัฒน์ (กรรมาธิการ) : ข้อความใน
มาตรา ๑๖ นั้นหมายถึงว่าสารวัตรใหญ่และสารวัตรบัญชีไปตรวจสอบ
แล้ว ไปบรรยายอะไรมา ถือว่าเป็นความลับในราชการ ถ้าท่านได้
ดูในมาตรา ๑๖ แล้ว จะเห็นได้ว่าโทษนั้นเกี่ยวข้องกับเจ้าพนักงานเท่านั้น
เพื่อเราให้อำนาจแก่สารวัตรบัญชีในการที่จะเข้าไปตรวจแล้ว การที่จะ
ยอมให้เขาเปิดเผยข้อความเหล่านั้น เราไม่ควรจะลงโทษให้หนักขึ้น

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติให้ เป็นไปตามที่กรรมาธิการเสนอมา ทบทวนที่
๒ แล้ว ก็ไปพิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติ
ควรจะออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ ไปรยกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ ไปรยกยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เห็นชอบว่าที่ประชุมตกลงให้ ออกพระราชบัญญัติ
ออกใช้ เป็นกฎหมายได้

ในวาระต่อไป ขอให้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้ง

สมมติการสภารัฐสภา พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อดำเนินการในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญท่าน
กรรมาธิการเข้าประจำที่ ขอให้เลขานุการฯ อ่าน

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิก
สภาจังหวัด พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ

นายพันธุ มลศาสตร์ (กรรมาธิการ): ก่อนที่จะพิจารณาร่าง
พระราชบัญญัติฉบับนี้ในวาระต่อไป กรรมาธิการขอคัดค้านคำพิพากษา
ผิดดังต่อไปนี้ หน้า ๕ มาตรา ๒๐ ข้อมาตรา ๑ คำว่า "จากคุณ
สมบัติตามมาตรา ๑๗" ขอตัดตัว "ก" ข้างหลังคำว่า "คุณสมบัติ"
ออก คือมีตัว "ก" สองตัว ในหน้า ๗ มาตรา ๒๔ บรรทัดที่ ๑๓
ประโยคที่มีความว่า "ถ้าศาลมีคำสั่งให้ถอนการสมัครให้ศาลรับ
แจ้งคำสั่งไปยังคณะกรรมการอำเภอด้วย" ให้แก้คำว่า "รับ" เป็น
"รับ" หน้า ๘ มาตรา ๒๖ บรรทัดที่ ๒ "ในกรณีจำนวนราษฎรใน
ตำบลที่มีเขตติดต่อของใกล้ ชิคกัน ขอแก้เป็น ใกล้ ชิคกัน หน้า ๑๑
มาตรา ๓๖ บรรทัดที่ ๕ ประโยคที่มีความว่า "ณที่ตั้งถนนและที่
อื่นที่เห็นได้ง่าย ดังต่อไปนี้" ให้ยกไปต่อคำว่า "สามสิบวัน"
ในบรรทัดที่ ๔ แล้วอ่านข้อความว่า "ให้คณะกรรมการอำเภอประกาศ
ไว้ ก่อนวันเลือกตั้งไม่น้อยสามสิบวัน ณที่ตั้งถนนและที่อื่นที่เห็นได้
ง่ายดังต่อไปนี้"

หน้า ๑๕ มาตรา ๕๓ บรรทัดที่ ๗ ให้ขีดหน้าขึ้น บรรทัดใหม่ตั้งแต่บรรทัดที่ ๒ ให้เติมคำว่า "ลง" ในระหว่างคำว่า "หยุกชงัก และ" ในหน้า ๑๖ มาตรา ๕๔ บรรทัดที่ ๖ ที่ ๗ ให้เติมคำว่า "คณะ" ลงหน้า "กรรมการตรวจคะแนน" ทั้งสองแห่ง หน้า ๒๐ มาตรา ๕๘ บรรทัดที่ ๔ ประโยคที่ความว่า "ให้แจ้งคำสั่งไปยังนายอำเภอ และข้าหลวงประจำจังหวัด" ให้ตัดคำว่า "นายอำเภอ และ" ออก เมื่อตัดออกแล้วคงอ่านได้ความว่า "ให้แจ้งคำสั่งไปยังข้าหลวงประจำจังหวัดโดยมีข้า" หน้า ๒๔ มาตรา ๗๔ บรรทัดที่ ๑ ตกคำว่า "ใน" หลังคำว่า "ขึ้น" เมื่อแก้แล้ว อ่านได้ความว่า "ผู้ใดขอให้เกิดจรรยาวัชขึ้นในท้องถิ่น" นอกนั้นคงเดิม

ประธานสภาฯ ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

มาตรา ๕	มาตรา ๖	มาตรา ๗	มาตรา ๘	มาตรา ๙
มาตรา ๑๐	มาตรา ๑๑	มาตรา ๑๒	มาตรา ๑๓	มาตรา ๑๔
มาตรา ๑๕	มาตรา ๑๖	มาตรา ๑๗	มาตรา ๑๘	มาตรา ๑๙
มาตรา ๒๐	มาตรา ๒๑	มาตรา ๒๒	มาตรา ๒๓	มาตรา ๒๔
มาตรา ๒๕	มาตรา ๒๖	มาตรา ๒๗	มาตรา ๒๘	มาตรา ๒๙

มาตรา ๓๐	มาตรา ๓๑	มาตรา ๓๒	มาตรา ๓๓	มาตรา ๓๔
มาตรา ๓๕	มาตรา ๓๖	มาตรา ๓๗	มาตรา ๓๘	มาตรา ๓๙
มาตรา ๔๐	มาตรา ๔๑	มาตรา ๔๒	มาตรา ๔๓	มาตรา ๔๔
มาตรา ๔๕	มาตรา ๔๖	มาตรา ๔๗	มาตรา ๔๘	มาตรา ๔๙
มาตรา ๕๐	มาตรา ๕๑	มาตรา ๕๒	มาตรา ๕๓	มาตรา ๕๔
มาตรา ๕๕	มาตรา ๕๖	มาตรา ๕๗	มาตรา ๕๘	มาตรา ๕๙
มาตรา ๖๐	มาตรา ๖๑	มาตรา ๖๒	มาตรา ๖๓	มาตรา ๖๓
ทวี	มาตรา ๖๔	มาตรา ๖๕	มาตรา ๖๖	มาตรา ๖๗
มาตรา ๖๘	มาตรา ๖๙	มาตรา ๗๐	มาตรา ๗๑	มาตรา ๗๒

๑๖.๒๐ น.

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม) : ในมาตรา ๗๒ นี้ ข้าพเจ้าสงสัย คือระบอบไทย “ผู้ใดลงคะแนนเลือกตั้ง หรือพยายามลงคะแนนโดยไม่ถูกต้องหรือไม่สิทธิเลือกตั้ง หรือไม่มีสิทธิลงคะแนน ในหน่วยลงคะแนนนั้นได้ก็ กัก ทอคมบัตรหรือพยายามทอคมบัตรมากกว่า ขีดหนึ่งหรือมากกว่าครั้งหนึ่งในการลงคะแนนเลือกตั้งก็ วัลว” ข้าพเจ้าสงสัยว่า ผู้ใดลงคะแนนเลือกตั้ง หรือพยายามลงคะแนนผิด แล้วผลสุดท้ายก็มีโทษเท่ากัน โทษพยายามก็โทษลงคะแนนไปแล้ว ข้าพเจ้าสงสัยว่า ควรมาพิจารณารับโทษอย่างไรลงโทษเช่นนี้ กิจจริง โทษเช่นคนละอย่าง.....

ประธานสภาฯ: ท่านไม่ได้อ่านจดหมาย
นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): แต่กรรมการ
แก้ไข

ประธานสภาฯ: แก้เรื่องหนึ่ง แต่ข้อเรื่องหนึ่งไม่ได้แก้ ที่
ท่านถามนั้นแก้กันละเรื่อง เขาแก้กันละประเด็นท่าน

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): คืออย่างนี้ท่านประ
ชามเคยให้โอกาสสมาชิกทั่วไป ในข้อบังคับการประชุมข้าพเจ้าก็เข้
ใจว่าทำได้

ประธานสภาฯ: ทำได้เฉพาะกรรมการเดิมสี่ท่าน กรรมการ
เดิมเดิม หรือมากกว่าครึ่งหนึ่งในการลงคะแนนเลือกตั้งก็
เฉพาะซึ่งนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไรที่ท่านถามนั้น ผ่านไป

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๕
มาตรา ๗๖
ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ทบทวนที่ ๓ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระ
ที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรระงับใช้ เช่นกฎหมยใ
ชงได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้เช่นกฎหมายได้ ในวาระที่
๓ ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการงบประมาณ (ฉบับที่ ๕)

พุทธศักราช ๒๔๔๖ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญชุดที่ ๑ พิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอให้เลขาธิการอ่าน
 เลขาธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๔๖ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ทบทวนวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติควรระงับใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติไฟ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๔๖ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัตินี้ไม่มีผู้แปรญัตติและไม่มีการแก้ไข

ประธานสภาฯ: ทบทวนวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติควรระงับใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียงกัน

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป

ไป ขอให้ พิจารณา พระราชบัญญัติการสวนครัวและการเลี้ยงสัตว์
เพื่อประโยชน์แห่งสวนครัว พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมการ
ศึกษาสามัญชุกที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้วเพื่อพิจารณาต่อไป ในวาระที่ ๒
และที่ ๓

เลขาธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติการสวนครัวและการเลี้ยง
สัตว์ เพื่อประโยชน์แห่งสวนครัว พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ
มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

๑๖.๒๓ 11.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์): ในมาตรา ๓ ความว่า
“ให้คณะกรรมการจังหวัดและคณะกรรมการอำเภอภายในเขตจังหวัด
หรือเขตอำเภอแล้วแต่กรณี มีอำนาจกำหนดชนิดของผัก พืชผล
หรือสัตว์ จากชนิดที่ระบุไว้ในกฎกระทรวงเพื่อให้จำหน่ายในเขต
จังหวัดหรืออำเภอนั้นๆ มีหน้าที่จัดการปลูกหรือเลี้ยง” ขอความใน
มาตรา ๓ จำเพ่งไว้ว่า เมื่อระบุชนิดของผัก พืชผล หรือสัตว์
ในกฎกระทรวงลงไปแล้ว การให้อำนาจทางจังหวัด หรือทางอำเภอ
ประกาศจากชนิดที่ระบุไว้ในกฎกระทรวงนั้น เก่งไปว่าทางเจ้าหน้าที่
จะประกาศเสียทั้งหมด แล้วเมื่อราษฎรทำไม่ได้ ก็จะต้องถูกลงโทษ
ประการที่ ๒ ถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่จะไม่ประกาศหมด จะเลือก
ประกาศแต่บางอย่างก็ตาม แต่ว่าที่เลือกประกาศนั้นอาจจะประกาศ

ระบุหรือกำหนดขณะนั้นซึ่งรวมอยู่ ไม่สามารถระบุได้โดยให้
 ว่ามากกว่า ๗ ระบุให้พิจารณาถึงสภาพของรายการ พิจารณาถึงจำนวน
 บุคคลในครัวเรือน พิจารณาถึงสภาพของที่ดินแล้วก็ตาม แต่ที่ว่าเจ้า
 หน้าทอนจะพิจารณาว่าที่ดินนั้นคือพืชไร่ปลูกได้หรือไม่ ถูกน้ำท่วม
 ระเบิดดินทรายหรือไม่ ถูกแสงกันดารน้ำหรือไม่ ถ้าเห็นว่าที่ดินไม่
 กันดารน้ำ หรือน้ำไม่ท่วมพอจะปลูกได้เช่นนี้ได้ เมื่อพิจารณาถึง
 สภาพของควอชคววหรือฐานะของเขา เห็นว่ามีเควของมี มีธม มี
 เสียมพอจะทำการซอกหรือไถได้ ถ้ากำหนดขณะนั้นพืชไร่ที่ปลูกได้ หรือ
 เห็นว่ามีจำนวนหลายคนควรจะทำไร่ก็ระบุให้ทำไร่ได้ แต่ไม่ใ้ทำนง
 ว่าเขาสามารถจะทำไร่หรือไม่ เช่นเจ้าหน้าทอนเห็นว่าที่ดินแล้วโดยระบุ
 ลงไปว่าให้ปลูกเงาะ ลำไย มังคุด เป็นต้น คำว่าพืชผลในที่นี้ไม่ใช่
 เฉพาะผล ที่นไม่ ขึ้นต้นก็เป็นพืชผลเหมือนกัน ทุนรายการในท้องที่
 แห่งนั้นไม่มี ระบุไปหาพันธุ์หมักมาปลูกได้ไม่ได้ ระบุไปหาพันธุ์
 ปลูกได้ไม่ได้ แล้วเจ้าหน้าทอนถือว่ารายการซอกขึ้นไม่ทำตามคำสั่ง แล้ว
 ก็ปรับ ๑๒ บาท อย่างนี้ทำให้รายการเกิดซ้อน เพราะฉะนั้นมาควม
 ข้างเจ้าจึงขอแปรรูปเพิ่มเติมข้อความให้ชัดเจนไปว่า ให้เจ้าหน้าท
 อดอกกำหนดขณะนั้นของพืชผลและสัตว์ ให้เหมาะแก่ท้องที่ นั้นในวรร
 แรกแต่ควรมาพิจารณาไม่เห็นด้วย ขอควเจ้าหน้าทอนเขาก็ควรบอกด้วยแล้ว
 คำว่าเจ้าหน้าทอน ก็ในถิ่นเช่นความนึกคิดของท่านควรมาพิจารณาหรือวาง
 กฎหมายมาเท่านั้น แต่เจ้าหน้าทอนทำตามทางไหนเขาอาจจะไม่นึก

ประกาศ ราษฎรที่ไม่ได้ลงทะเบียน เมื่อสมัครว่า ๕ พวกไปเนติ
 เจ้าหน้าที่เห็นว่า ไม่สามารถระงับโทษ ให้เขาได้ ก็ไม่ประกาศลงไป
 กำหนดลงไป เป็นการช่วยเหลือได้อย่างหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่น
 นั้นจึงได้ไปปฏิบัติมา แต่กรรมการไม่ได้แก้ไข บอกว่าเจ้าหน้าที่
 เขารู้ก็ เหตุผลอย่างอื่นก็ไม่บอก เพราะฉะนั้นขอให้สภาฯ นั้นคงงด
 ราษฎรข้างในการรทพนั้นอีกมาปลูกไม้ไผ่แล้วจะปลูกปรี๊ ๑๒ บาท ขอ
 ให้สภาฯ พิจารณาค่าแปรรูปคดีของข้าพเจ้าด้วย

นายซิม วีระไวทยะ (ประธานกรรมการ) : คณะกรรมการ
 ใต้ พิจารณาค่าแปรรูปคดีของมีเสนอแล้ว คณะในข้อที่แก้ไข
 ในมาตรา ๔ ตามร่างเดิม นั้น ร่างแก้ไขกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ก็ทุก
 ประการ ส่วนข้อที่จะให้แก้คำมีเสนอนั้นแก้ไขไม่ได้ เพราะเหตุว่า
 ประหนึ่งว่าสภาฯ นั้นจะกำหนดจากคำชี้แจงทุกถ้อยทุกสิ่งทุกอย่าง ก็
 เหมื่อนว่าเจ้าหน้าที่ปกครองไม่มีสมรรถภาพอะไรเสียเลย ยิ่งกว่านั้น
 พระราชบัญญัติระเบียบรักษาโดยกระทรวงมหาดไทย ซึ่งมีหน้าที่สั่ง
 เสริมสวัสดิภาพของประชาชนอยู่แล้ว คณะกรรมการใต้ พิจารณา
 แล้วเห็นว่า เจ้าหน้าที่คงจะไม่ทำความบกพร่องในเรื่องส่วนครุวันลงไป
 และใครจะขอขึ้นย่นว่า เจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทยคงจะไม่มีความคึก
 คึออย่างมีเสนอแปรรูปคดีที่จะไปเอาเงาะมาเป็นสวนครัว คงจะใ้พิ
 หารณาถึงพืชที่มีอยู่ในขณะนั้นและพืชอันมีระบุไว้ในกฎกระทรวงให้
 เหมาะสมกัน นอกจากนั้นเจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทยที่มาประชุม

ดิเกรบรองไว้ไว้ ระเบียบ ต้นคัพขของป่งคอกีโของไว้ ในกฎกรมการ
 ซึ่งเจ้าหน้าที่ตั้งเดิมจะโตปีระภาค นอกระนั้นก็ยังมคณกรรมการซึ่ง
 กำหนดการในเรื่องนี้ด้วยจึงโต ไม่แก่ ใจให้ ส่วนเฉพาะในมาตรา ๕
 ที่ผู้เสนอนิกรณนั้น คณะกรรมาธิการเห็นว่า ถ้าหากว่าเรเคิมมาตรา ๕
 ทวีเข้าไปแล้วก็อาจจะคงดงกยตั้งงบประมาณ ซึ่งผู้เสนอนี้ไม่ประสงค์
 จะให้ทำเช่นนั้น แต่จะให้กระทงเจ้าหน้าที่กเป็นกรบงคยอย่างหนึ่งทว่า
 ทางเจ้าหน้าที่จำต้องทำให้ เมื่อต้องทำไปแล้วผลกยอนมาถึงต้องม
 การตั้งงบประมาณ โดยปกติกรรมาธิการไม่สามารถที่จะไปเขียน
 กฎหมายให้ผู้พันสทวานในเรื่องการเงิน จึงไม่รับอนนั้นไว้

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
 ที่กรรมาธิการเสนอมานี้เป็นถาวรขอยแล้ว ขอให้ไประกยกมอจน
 สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไประกยกมอจน
 สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ : เห็นอนให้เขียนไปตามที่กรรมาธิการเสนอม
 นี้ไป

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘
 มาตรา ๙

๑๖.๒๕.๑๑.

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชุมพร) : มาตรา ๕๗ ในร่างพระราชบัญญัติว่า เมื่อใด ที่ใดเกินตามมาตรา ๕ แล้ว ผู้ใดยังฝ่าฝืนโทษเป็นเงิน ๑๒ บาท มาตรา ๕๗ เจ้าโคเสนาขอตนปรวญคดีให้ตกลงมาเพียง ๔ บาท แต่คณะกรรมการให้ยื่นขอ เพราะฉะนั้นเจ้าพรเจ้าโคเสนาเหตุผลในการขอปรวญคดีในมาตรา ๕ กล่าวคือ พระราชบัญญัติวิธีสงวนควมถาวรพิงาวตาศาให้รอคอยแล้ว เป็นพระราชบัญญัติสงเสริมการกระองชีพของราษฎรให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ต่างกับพระราชบัญญัติอื่น ๆ ซึ่งมีบทบทในทางที่ขงคยไม่ประพฤตคกคตจรวม เรืองยศค่าปรวญ ๑๒ บาทนั้น เรดถาวรสงเคราะห์สงไว ในฐานสหไทย แต่ขอให้สภาฯ พงใกรควญเสยอีกอนว่า กฎหมายชนนคยกฎหมายอื่นขมมแต่กต่างกน ทนคาคว่า ไม่นกน ๑๒ บาท นั้น ขาพเจ้าเจ้าใจควาเมอผู้นนทระทวาค เจ้าพณถาวรสงระปรวญเพียง ๑๐ สดางคกโค แต่ขอคข้องั้นนั้น ขาพเจ้ามีความข้องใจว่าเจ้าพณถาวรสงระปรวญลกทุก แลนคปกคกรวษฏรปมาเหมือนอย่างขคาคยปกครองขงขระ ทานกถอชรมคนทาณคขงมคคชระม คอพรทพวพวระ ปรวจาคว แต่ขาพเจ้างสงสับวาระไมพรชมมกนคค ทาระปรวญคเชนนี้ อย่างสงพคคขาพเจ้ายอมให้สค ๕๐ เปอรเซนต์ ส่วนอีก ๕๐ เปอรเซนต์นี้ขงทาระเกิดมคคไชโลกน เพราะเหตุความนขยเราขงเป็นปลอชนนขงระคองทวนทวาคไชคยโลกจรวมทง ๕ เพราะฉะนั้นถ้าราษฎรผู้หนึ่งคองทาในเรื่องนี้

มาให้โดยที่เราชนไม่ถูกประสาทของทาน ท่านก็จะประเทรท ๑๒ ยาท
 ราษฎรคนนั้นจะว่ากระไร จะรอให้ไปฟ้องยังโรงเรียนให้ศาลให้ศาลให้ศาล
 ฟันหรือ ก็คำปรับ ๒ บาทก็ขยี้ขยี้เสียเวลานั้นไม่พอถน ข้าพเจ้ามี
 ความวิตกกังวลน้อยอย่างจริงจังขอประณัติข้อข้างสูงเพียง ๔ บาท ก็ขอให้
 พิจารณาถึงความผิดเกิดความผิดความผิดในทางจิตใจซึ่งตนเองระคอง
 ถูกข่มขู่ให้กระทำสวนควรวเพอการครองอาชีพ แต่ท่านทรงสักคนแล้ว
 ข้าพเจ้าสามารถที่จะเรียนได้ ว่าคงจะไม่ยอมให้ ถูกปรับ ฉะนั้นข้าพ-
 เจ้าขอให้ ๑๐๐ เป็ด ๑ เซ็นต์ แต่ราษฎรที่ใจเขลาเขายัญญา หรือที่คง
 อยู่สรวรคนหนึ่งอันใดก็ไม่สมควรจะประณัติก็ตามใด ๑ เซ็นต์แล้ว จะ
 คุกรถปรับในเกณฑ์ ๑๒ ยาทนั้น ข้าพเจ้ารู้ สักว่าเป็นการหนักมากไป
 สักหน่อย เพราะเหตุว่าเป็นกฎหมายที่เราชี้แจงให้กระทำก็การเพ่ง
 เสร้งและข้าพเจ้าเชื่อว่าอันนี้บรรยายทุกกระดองถูกปรับ ขอมีข้าพเจ้าได้
 ให้โดยผลคือคณะกรรมการ คณะกรรมการมีก่อนแรกก็เกิดความ
 วิตกกันว่า ถ้าตามมาตรา ๕ เมื่อมีคำแนะนำและไม่เชื่อฟังแล้ว ควร
 จะระงับการทำปรับไว้ ๑๒ ยาทนี้ ขอมีเรียกทนายยื่นเสียก่อน ถ้า
 เรียกทนายยื่นแล้วยังไม่ทำจึงปรับ ๑๒ ยาท ข้าพเจ้าได้ฟังกระแสเสียง
 ของท่านกรรมการทางเช่นนี้ข้าพเจ้าก็ รู้สึกใจมาก ไม่เกิน ๑๒ ยาท
 เช่นนี้ข้าพเจ้าก็ยอมแล้ว แต่ขอให้ครั้งที่ ๒ มาเรียกทนายยื่น คือ
 ครั้งที่ ๑ แนะนำ ครั้งที่ ๒ ให้ เรียกทนายยื่น ครั้งที่ ๓ จึงเอามาปรับ
 เช่นนี้ข้าพเจ้าขอขณินว่าราษฎรของเราจะไม่ถูกปรับเลย แต่ครั้นมา

กษัตริย์พระเจ้าพรหมเชษฐาญญิตเสนาธานันตระกัรมาธิการหาโกแก่ ไซให้
 ไม่ เพราะฉะนั้นเป็นอย่างนี้ข้าพเจ้าจะต้องเสนาต่อสภาฯ นี้ให้
 วัลลภโดยรอยคอบ ให้มองเห็นความสุขทุกขความจำเป็นของราษฎร
 ให้มาก เพราะบุคคลเราอาจจะมีขใจโลกนะ บ่ออะไรไม่เชิงชิตา
 มีศีลธรรมทุกท่าน หรือจะกลายเป็นชิตาเลียงซึ่งจะให้ โทษแก่กับคร
 และรัฐบาลประชาธิปไตยหรืออีกประการในท่านของกว่าปกครองเทศชน
 อย่างมีศักดิ์ขยคร และรัฐบาลได้ เสนอพระราชบัญญัตินี้มาแต่เพียงถึง
 ที่ระสังเสริมให้ บุตรของเรามีความวิวัฒนาการ แต่ที่ข้าพเจ้าร้องไฉน
 เพราะเกรงว่าผู้ ปฏิบัติการจะไม่เหมือนกันหมดทุกท่าน รามฎวระได้วิ
 ความเกอกรอื่น เพราะฉะนั้นตามทีเสนาธานันต ระกัรมาธิการหาโกไประควิน
 ธิระรอยคอบให้ เช่นประโยชน์แก่ราษฎรโดยแท้จริง

นายชิม - วีระไวทยะ (ประธานกรรมการ): กษัตริย์มา
 ธิการหาโก พิจารณาไทยตามมตครวระนั้น การที่ระเขียนไทยตามมาครว
 นั้นอาจคิดว่าไม่ยุติตามคำสั่งเจ้าหน้าทีท่งโดยชอบด้วยกฎตุลาช ไทย
 ที่กำหนดในมาตรา ๘ นั้นเขียนไทยเทียบเท่ากับ สหุไทยสน ๑ ซึ่งคณะ
 กรรมการเห็นว่าเขียนไทยเขวทีสขยอยู่แล้ว ประการที่ ๒ มาตรา ๘ นั้น
 เองยังได้พิจารณาให้คำแนะนำแก่คณะ แต่ความจริงนั้นผู้ที่ไม่ปฏิบัติตาม
 คำสั่ง ได้กระทำความผิดครั้งแรกแล้ว ความผิดชั้นนั้นได้แก้คืนแล้ว
 แต่ที่ไทยฐานกรหาจึงได้ มีขให้ คำตัดสินไปครั้งหนึ่งตอน เมื่
 พ้นกำหนดแก้คืนตามทีได้ ทัดถอนไปแล้วจึงได้ มาพิจารณาเรื่องลง

ไทยฐานชุกชีของเจ้าหน่อกษัตริย์ ๑๒ บาท ค่าปรับ ๑๒ บาทนั้นเมื่อไทย
ทมาทงทโก ชนแรงแมาแล้ว

ปัญหาเรื่องที่ดินชื่อนั้น ครั้งแรกคณะกรรมการไคพิหารณา
ถึงเห็นชื่อนั้นว่า ครั้งท ๑ แล้ว ถ้าครั้ง ๒ คือไปเมื่อเดือนแล้วยังไม่
ปฏิบัติตามอีก คณะกรรมการไคพิหารณาเห็นว่าควรระเปลี่ยนไทย
ปรับ ๑๒ บาทขึ้นเรียกที่ดินชื่อนั้น แต่เมื่อพิหารณาในทางหลักกฎ
หมายแล้วเห็นว่าทไมไค ไทยปรับ ๑๒ บาทเขาว่า เพราะไทยทำ
ที่ดินชื่อนั้นจะไปศาล และเป็นความข้งยากมาก และถ้าเป็นคนยาก
จนด้วยแล้ว การเรียกปรับที่ดินชื่อนั้นระแพงกว่าไทยปรับ ๑๒ บาทท
ปรับตามกฏขพันธ์ของเจ้าพนักงาน ซึ่งชำระปรับเพียง ๕ บาท หรือ
เพียง ๕๐ สตางค์เท่านั้น และต่อมาอีกทปรับ ๑๒ บาท ทงนี้ทเพื่อ
เห็นว่าการลงโทษนั้นเป็นการเบา

นอกจากนั้น คณะกรรมการ ยังไคพิหารณาว่า บุคคลที่สำส่น
มาทว่า ๔ นั้นเป็นการสำส่นในการกระทำเพื่อประโยชน์ของตนเองข้งคำ
นั้นไค บุคคลชื่อนั้นคนนั้นควรลงโทษ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าควร
ระให้แบ่งเส้นชด บุคคลชื่อนั้นแม้จะช่วยประโยชน์ ซึ่งเป็นส่วนของ
คนอื่นข้งช่วยไม่ไคแล้ว ก็ระไปช่วยประโยชน์ส่วนรวมอย่างไรไค

ประธานสภาฯ เจ้าฟ้าชอไคที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ไคเห็น
ควรให้ เป็นตามทกรรมการสนธมา ชอไคไประคยอมชด

สมาชิกยอมเป็นส่วนมา

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่พร้อมด้วย ขอไป ปรทบกรมฉันท

สมาชิกกรมฉันทส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: ผ่านไป

เลขธิการสภาฯ: มาตรา ๑๐

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: หมทวาระที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓

ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติกระทรวงออกใช้ เช่นกฎหมายใด ขอ
ไป ปรทบกรมฉันท

สมาชิกกรมฉันทพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: เป็นอันให้ออกใช้ เช่นกฎหมายใด ในวาระที่ ๓

ไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติโรคคักค้อ (ฉบับที่ ๓) พุทธ-
ศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมาธิการสามัญสุกที่ ๓ พิจารณาเสร็จแล้ว
เพื่อพิจารณาต่อไปในวาระที่ ๓ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำ
ที่ ขอให้เลขธิการอ่าน

เลขธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติโรคคักค้อ (ฉบับที่ ๓)

พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓
มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: หมทวาระที่ ๓ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๓

ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติขึ้นกระทรวงออกใช้ เช่นกฎหมายใด
ขอไป ปรทบกรมฉันท

สมเด็จพระที่นั่งพรหมเพ็ญฯ

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป
ไปขอให้ พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติ ควบคุมการส่งออกสินค้าและ
การนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช ๒๔๘๒
ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพื่อพิจารณาในวาระ
ที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป ขอเชิญท่านกรรมการเข้าประจำที่ ขอให้
เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติ ควบคุมการส่งออกสินค้านอก
และการนำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งสินค้าบางอย่าง พุทธศักราช
๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔
มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา
๑๐

ประธานสภาฯ: ทบทวนที่ ๒ แล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่
๓ ผู้ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอ
ให้ไปยกมือขึ้น

สมเด็จพระที่นั่งพรหมเพ็ญฯ

ประธานสภาฯ: เป็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อไป
ไปขอให้ พิจารณาร่าง พระราชบัญญัติ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พุทธ
ศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว เพศ
พิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ต่อไป ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่
ขอให้เลขาธิการอ่าน

พระราชพิธีราชาภิเษก : พระราชบัญญัติว่าเพนรายนานุเคราะห์ พุทธศักราช ๒๔๕๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๓ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕

๑๖.๒๘ ๒.

นายเลอ เตาลานนท์ (ตราด) : มาตรา ๑๕ นั้นการรวมเอาธิการใดแก้ไข ข้าพเจ้าอยากเรียนถาม คือกรมการไปเพิ่มเป็นชื่อ ต. ทวิ มีข้อความดังนี้ "ทหารผู้ใดลาออกไปทำราชการแห่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้นับเวลาว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในครั้งก่อนมาเข้าเพนรายนานุเคราะห์" คือข้อนี้ถ้าหากว่าทหารคนนั้นไม่เคยเป็นข้าราชการวิสามัญ จะมีเวลาการคำนวณเข้าเพนรายนานุเคราะห์ตามมาตรานี้หรือไม่สงสัย

ร.ท. ขุนศรีไตรพิสัย (กรมการ) : ตามที่เพิ่มมาทรมันนั้นก็เพราะเหตุว่าทหารนั้นไม่มีตำแหน่งวิสามัญ เป็นสามัญทั้งหมด

ประธานสภาฯ : เห็นจะผ่านไปได้

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘

๑๖.๓๑ ๒.

นายทองอยู่ เอี่ยมบุญอิม (นบพิตร์) : ในพระราชบัญญัติ

อันหนึ่งขำนาญทหารนั้น มาตรา ๑๕๕ ข้าพเจ้าเห็นสำคัญมาก เป็นสาระ
สำคัญในพระราชบัญญัติ เพราะฉะนั้นเมื่อวานนี้ข้าพเจ้าขอแปรญัตติ
ซึ่งไม่ทันจะแก้โดยคำให้ ตี ในการที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติข้าพเจ้าขอแก้
คำในมาตรา ๑๕๕วรรค ๒ ให้เพิ่มคำว่า "สำหรับขำเงินอันให้ตั้งเงิน
ก่อนเกษียณสัปดาห์ แข่งขันร้อยละแล้วเขาแยกสัปดาห์" ในวรรค ๕ ข
ให้ตัดออก คงอ่านได้ความว่า "สำหรับขำนาญให้ตั้งเงินก่อนเกษียณ
สัปดาห์ แข่งขัน ๕๐ ส่วน แล้วคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการแข่งขัน ๑๒
ส่วน ร้อยเป็นเศษและเศษใด แล้วเอา ๑๐ คูณแต่เพราะทรงเงินก่อนเกษียณ
สัปดาห์ ไม่เกิน ๕๐๐ บาท" ข้าพเจ้าขอแก้ เป็น ๕๐๐ บาทก่อนทรงอธิ
ปไตย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอจึงขอสมมติผู้ทรงงานกันในสภาขอ
ให้พิจารณาโดยรอบคอบตามร่างเกมนั้น ข้าพเจ้าขอแปรญัตติออกแต่
เพียงเล็กน้อย เช่นสมมติว่าในหนึ่ง เกษียณสัปดาห์ตามร่างเกมนั้น ถ้า
แม้ว่าเงินก่อน ๕๐ บาท แต่ทำงานมา ๑๐ ปี เอา ๑๐ คูณเข้า แล้ว
จะได้ เป็น ๕๐๐ บาท ข้าพเจ้าขอแปรญัตติออกให้เหลือแต่เพียง ๕๐๐
บาท ส่วนขำนาญนั้นข้าพเจ้ามาคำนึงถึงผู้มอบที่แก่เพียง ๕ บาท ๑๐
บาท อย่าให้ เป็น ๕ บาทหรือ ๑๐ บาทเลย ให้ ได้ เป็น ๑๕ บาท ส่วน
มากเกินกว่า ๑๕ บาท ข้าพเจ้าขอให้ตั้งไว้เช่นนี้ ข้าพเจ้ามาคำนึงถึง
อิศุภาพและมาตรฐานแห่งประเทศชาติเป็นสิ่งสำคัญ ประเทศชาติ

เราทบทวนเถกเถกความมาตามพระอะไร พระอะไรพระอะไรชอญญ
 ข้าเห็นยานาญนคยอีกมากนถิ ขอให้ ทักควาเราขายให้ เอ็นชัยทว
 เนิยยานาญนคยหนึ่งถึง ๗ ล้าน ๖ แสนบาทเคม เราจะไปเข้าใจว่าในข
 หนึ่งเงินรายใคของเราถึง ๑๒๐ กว่าล้านเคยนั้น เราขายไปนถคยงั้น
 ขอให้ นถคยงพลเมืองของเรา มาทรวานแห่งพลเมืองเรามีเพียง ๔๔
 ล้านเคยๆเท่านั้น ถ้าจะแบ่งกันไยว่า ๗ ล้าน ๖ แสน ก็ระโคคนละ
 ๕๐ สดางคกกว่า แล้วยทงเราจะต้องเสียให้แกพวกข้าเห็นอีก

อีกประการหนึ่ง มาทรวานของข้าราชการก็มีมาทรวานของราษฎร
 สามัญทำงานแตกต่างกันไกลดลย นถคยควาหนึ่งประการหนึ่งเห็นอนถน
 ราษฎรสามัญทำงานวันยังค่ำ ระโคเพียง ๕๐ หรือ ๖๐ สดางคกเท่านั้นเอง
 นถคยมาทรวานปานกลาง ถ้ามาทรวานแห่งราษฎรชวา ๗๐ ไปอยู่
 เห็นที่แล้ว ข้าพเจ้าชอญนถิ พิจารณาอีกว่า โคนวันยังค่ำ ระโคเพียง
 ๒๐ สดางคก ก็ไม่ไกลย ในครอขคยวของคณบดีหนึ่งทำงานเคชชคย
 เกชชคย ๑๐ ยาทกก็ไม่มระโคยบ้าน ส่วนข้าราชการวันหนึ่งเราไดคณ
 ทหลาย สดางคก อยงคาคงมาทรวายาทกว่า นชาพเจ้าเห็นวามาถไป
 ทำใคคณหนึ่งเห็นวามาถน ถคมาทรวานแห่งประเทศเราชงนถอนคคคย
 วจคคคยของเรากยงไม่มี ในประเทศชาติมากมายเท่าโคนถ เราคณ
 ประชคยใคแกข้าราชการ ความจริงคณที่ทาวชการเราให้เงินเคชช
 มากพอแล้ว ทำไมจึงไม่เกยเขาไว้ เขาไปทำอะไรเสีย แล้วยังจะให้
 เงินชคชชชอีก ให้คาคทคแทนถก นี้ให้อะไรกัน นถคยงสำคัญเมื่อเรา

ในระหว่างที่ เราควรให้เขาเพื่อรอจ่ายในวันหลัง นั่นแหละมันก็
 เมื่อเราให้เขาอย่างทุกวันนี้ก็เลยเป็นประโยชน์แล้วทำให้ประชาชนที่
 ใฝ่รักกับพวกที่เขายำอาญานิ่งอ้อมลงเท่า สมบัติค่าที่เขาว่าคนไทยเรา
 ทำงานคนเดียวแล้วถนัดกันตั้งสี่คนห้าคน บางทีก็ไม่ต้องทำอะไร สบาย
 แล่นสุดอย่างยิง เวลาเรากินข้าวก็กินช้อนช้อม ส่วนราษฎรสามัญต้อง
 ไปมอญค่างข้าว เลือกระรอนหมอนกระหนน หรือมั่งระวางก็แคบไม่มี
 นัยนความมั่งรัง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอคิดแต่เสกมอญเพียงเท่านั้น ก็
 ควรจะเห็นใจข้าพเจ้าบ้าง ถ้ามันว่าคณะกรรมมาธิการหรือสภาฯ ไม่ได้
 พิจารณาเห็นมาครั้นที่ข้าพเจ้าขอคิดเพียงเล็กน้อยนั้นแล้ว จะเห็นว่า
 ในหนึ่งเวลาจะระดมระเสเงินเหล่านี้ไว้ แล้วจะเสเงินนั้นไปจ่ายราษฎร
 ของเราให้พ้นความลำบากขึ้นความโยยายของรัฐบาลทั่วทั้งทุกประการ
 และระไลส่งเสเงินโยยายของรัฐบาลด้วย ข้าพเจ้าขอเรียนสภาฯ ว่า
 ข้าพเจ้าไม่รัก ๆ หรือกลัวมอญ ๆ ที่จะเสนอให้รัฐบาลของข้าพเจ้าค่า
 เบื้องหน้าอันหนึ่ง ถึงแม้ว่าใครจะประมาทในนี้แล้ว ถ้าหากได้ทำตาม
 ข้อเสนอดังกล่าวแล้ว ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้าประเทศชาติเราจะ
 เจริญหรือไม่เจริญ แต่ข้าพเจ้าขอเพียงไว้เป็นความลับก่อน ถ้ามันว่า
 ไม่เจริญแล้ว ข้าพเจ้าขอให้คว่ำเขม่นในสภาฯ อีกด้วย ถึงแม้ที่
 ข้าพเจ้าขอคิดนี้ก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น จำนวน ๕๐๐ บาท ไม่มากมาย
 อะไร ข้าพเจ้าขอเพิ่มแต่เล็กน้อย เช่นหมอนยานุโยนกัน เพราะฉะนั้น
 ควรจะเห็นใจข้าพเจ้าบ้างก็ได้แม้ว่าพูดไว้

๒๖.๗๕ น.

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประจัน

กกรมวิจิตร) : คณะกรรมการได้ ชำแรงแค้นท่านผู้ประณัติว่า
ประเด็นเฉพาะหน้าก็คือ หลักเกณฑ์ ในการคำนวณบำเหน็จ ซึ่งถ้าจะ
ผูกตามหลักเกณฑ์แล้วก็ต้องอาศัยเงินก้อนประการหนึ่ง กับเวลา
ราชการออกประการหนึ่ง นั่นเป็นหลักที่ใช้กันทั่วไป และในประเทศไทยเรา
ก็ได้ ใช้กันอย่างนี้ตลอดมา ส่วนความมุ่งหมายของท่านสมาชิกนั้น
เห็นไปในทาง สักว่า เวลาเงินก้อนออกแล้วจะไปข้าง หรือด้วยเหตุ
ฐานการเงินของประเทศไม่คงราคาเงินจำนวนมากลงบ้าง คณะกรรมา
การจึงขอแจ้งว่า ถ้าท่านเห็นว่าเงินก้อนออกแล้วไปก็ควรจะไปแก้ทั้ง
อัตราเงินก้อน ถ้าท่านเห็นว่าจำนวนเงินบำเหน็จจำนวนมาก ใดที่อยู่
ขณะนี้สูงไป เมื่อคำนึงถึงฐานะการเงินของประเทศแล้ว ท่านก็ควร
เสนอร่างพระราชบัญญัติเป็นการลดค่าเงินจำนวนมาก ทั้งที่ไปคือหากันมา
ครึ่งหนึ่งแล้ว ส่วนการที่จะวางหลักเกณฑ์อย่างยากที่หาสมมติ
หลักเกณฑ์การคำนวณบำเหน็จจำนวนมากนั้น คณะกรรมาการไม่เห็นด้วย

ประธานสภาฯ มีกิจธุระ จึงได้มอบให้ พ.อ. พระประทีปราชกิจ
ของประธานสภาฯ ทำเนียบการแทน

ทำการแทนประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะให้ลงมติว่าสมควร
เห็นไปตามที่กรรมาการแก้ โขมา หรือจะให้เป็นไปตามที่สมมติ
ผู้ใด ผู้ใดเห็นสมควรให้เห็นไปตามที่กรรมาการเสนอ โปรดยก
มือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ทำการแทนประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรบกวนขอ
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ทำการแทนประธานสภาฯ: ส่วนใหญ่

เลขานุการสภาฯ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐

๑๖.๑๘ น.

พระยาวิฑูรธรรมพิเนต (อุทัยธานี): มาตรา ๒๐ นี้ว่าด้วย
ระไว้ให้เข้าขานาญเปลี่ยนมาเช่นข้าพเพนง โดยวิธีระขอรับขานาญแทน
ขานาญกโต ขานาญแทนขานาญนั้นให้คิดเป็นจำนวนเท่ากับเงินเดือน
เดือนสุดท้ายของขานาญจำนวนเวลาราชการ แต่ไม่เกินหหมพันบาท
ข้าพเพนงขอเปรอญกโตเห็นว่า ให้คิดขานาญจำนวน ๑๐ ของเงินเดือนเดือน
สุดท้าย แต่ไม่เกินหหมพันบาท ที่ข้าพเพนงขอเปรอญกโตขานาญนั้นและ
ทางกรรมาธิการไม่เห็นด้วย ข้าพเพนงมีเหตุผลดังนี้ ขันระขานาญเรียนข้อ
กอนสมาชิกมีเกียรติคงทล้วยเพือได้ พาวรณา

บทบัญญัติของกฎหมายเขยขานาญมาคราน เป็นกฎหมายใหม่
เดวใหม่ ทั้งนเรื่องขานาญขานาญนถมถกถกถกขานาญ มกฎหมาย
นึ่งขานาญแทนขานาญขานาญ และขานาญขานาญขานาญ ผู้ใดขานาญแทนขานาญ
กอนนั้น นพคถกกฎหมายทไซขานาญในขานาญ คงถกกฎหมายเขยขานาญ
ในนองไทยมากเขยขานาญนนี้ ใครใดขานาญระไปขอรับขานาญไม่

โท หรือใครใคร่มีข้าหนึ่งกระเปาะขบขบขานดูไว้กับเขนเคียวกับ ก
 ข้าพเจ้าขอแปรงดูก็ักเพราะเหตุว่ามาควาน ถ้าจะให้ เขนโยอย่างที่ว่า
 เสนอมาได้แล้ว จะไม่ถูกกฎเกณฑ์ของหลักเรื่อง การให้ เขนขานดู
 ข้าพเจ้าขอให้ เขน ๑๐ ขนแทนการเขนแต่ละเวลาทีคนนั้นรับราชการมา
 คนที่กระโตเขนขานดูของมเวลาราชการตั้งแต่ ๑๐ ขันถึง ๔๒ ขัน คน
 ที่กระโตเขนเขนก็คือ คนที่ทวาราชการมาถึง ๑๐ ขันก็เขนหนึ่ง ส่วน
 เขนขานดูนั้นดี เห็นว่าคนทวาราชการนาน ๆ ถ้าจะให้ เขนเหมือนขาน
 เขนเขนละเขนแล้ว บางคน ๔๐ ขันก็เขนด้วย เขนก็ขมให้ดูเขน
 และมีความประสงค์ว่าคนทวาราชการนาน ๆ โท เขนขานดูมากก็ขาน
 มากแล้ว ถึงกระโตเขนขานดูมากไปไม่ก็วันก็ควรจะลงสับไป ส่วนคน
 ที่ขานน้อย ๆ ถ้าเขนขานดูน้อยนั้นก็เขนว่าเขนหนึ่ง หรือจะให้เขน
 ขานดูกันต่อบ แต่ความหลักแห่งมาควา ๓๐ ของวางนแล้ว คนยังมี
 ขานมาก ซึ่งน้อยเหมือนไม่ โกล่งจวนเขนเคียวก็แล้วกลยโค เช่น
 ๔๒ ขันที โทเวลาซึ่งถ้าจะขานดูให้จวนเขนขานดูตามกฎหมยเดิม ถัด
 ขันลงก็ทวนกระลาโลกไปแล้ว แต่ให้คิดด้วยเวลาราชการ ซึ่งหลัก
 ความประสงค์เดิมของกฎหมยก็ให้ขานดูในเวลา ก่อ เขนจำนวนมาก
 เพราะฉะนั้นต้องแบ่งทวนขานดูตามเสียงครอขครอความอดทนของขาน
 ไปจนกลวงทวนระหวัดหาไม่ เพราะเหตุว่าไม่ขานตามกระลวงลงไปแล้ว
 แต่ถ้าทวนขานดูมากเขนนั้นแล้วระให้ขนเห็นก็แก่ เมื่อคุณด้วย
 จำนวนเขนนั้นแล้วกลย ๆ ก็ว่าราชการเป็นศกาก็ไร เมื่อขาน

อีกข้อหนึ่งก็คือว่า บางทีจะหาช่างเขียนหรือช่างวาดรูปมาแปลอักษร
 ไม่อยากจะให้ข้าราชการมีวินัยไปตลอดชีวิต ความประสงค์ของพระราชา
 บัญญัติเขียนบ้านาญที่ใช้กันในคืน ก็ไม่ได้ละยั้ง ประสงค์ที่จะ
 ให้ใคร เป็นข้าราชการของบ้านเมืองไทยแล้วจะต้องมีวินัยไปตั้งแต่วัน
 ราชการจนตลอดชีวิต อยู่ในวินัยอันนี้ จะไปทำสิ่งอะไรที่ขัดกับบ้านาญ
 ก็เที่ยว จะต้องอยู่ในความประพฤติเรียบร้อย ซื่อตรงต่อธุระกิจ ซื่อ
 ตรงต่อความดีทุกคน แต่พอออกพ้นเอาตัวหนีไปแล้ว กฎหมายก็ไม่
 มีบังคับอะไรไม่ได้ เว้นแต่เอาตัวคืนไม่ได้ เพราะเขาไปเสียแล้วกฎ
 หมายก็บังคับไม่ได้ นอกจากคนที่มิชอบชั่วช้าก็ผิด ซึ่งข้า
 ราชการบางคนเขาอาจจะไม่รู้สิ่งอะไร เพราะฉะนั้นวินัยของบ้านาญ ทำ
 ให้ข้าควินัยของทั้งบ้านเมืองก็เที่ยว

อีกประการหนึ่งขอประทานกราบเรียนว่า ถ้าทำอย่างนี้แล้ว คุณ
 ที่รับราชการโดยมากจะขาดมาเห็นทั้งนั้น ไม่ถึงหนักโดยมากก็เลี้ยว
 เพราะเหตุอะไร ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วหนึ่งที่เราจะถามกันก็เห็นว่าเขียนบ้าน
 นาญสูงจริง สูงเพราะอดกลั้นข้อยๆ และเพิ่มขยายเสมียนพนักงาน
 เหม่งหาจนมาก ถ้าจะทยอยกันน้อยก็จะเห็นจำนวนมากคงจะ ๑๐
 ล้านขึ้น และนอกจากนี้การจ้างประมาดก็คงเพิ่มขึ้น เพราะขึ้นตั้ง
 ที่ไม่ทราบแน่ และเมื่อทราบแล้วก็ไม่รู้หัวใจของคนนั้นว่าเขาจะเอา
 ขาดเห็นหรือบ้านาญก็ไม่รู้ ถ้าจะเอาเข้าหาจะเป็นหมื่นหาพัน หรือ
 ถ้าเขาบ้านาญขึ้นสูงสำหรับคนนั้นอาจจะเป็นเพียงสักหนึ่งพันบาท หรือ

ผูกใจ คือขอให้เพิ่มคำว่า "ครูประจำชาติ ครูแห่งชาติ และพนักงาน
 งานเทศบาล" รวมเข้าด้วย ควรที่ข้าพเจ้าขอให้เพิ่มเติมไว้ให้ไว้
 ข้าราชการสามัญ เช่นนี้ เพราะเหตุว่าครูประจำชาติก็ ครูเทศบาลก็
 และพนักงานเทศบาลก็ ก็นับว่าเป็นผู้ที่ปฏิบัติราชการของรัฐบาล
 เหมือนกันกับข้าราชการอื่น ๆ เว้นแต่แบ่งหน้าที่หน้าที่กันโดยวิธี
 เท่านั้น แต่ที่จริงก็เป็นของรัฐบาลเหมือนกันโดยตัวมันเอง ซึ่งผล
 แห่งการปฏิบัติราชการก็เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติกับประชาชน
 มากเหมือนกัน จึงไม่สมควรแยกอะไรกัน และเพื่อประโยชน์แก่ความ
 มั่นคงไว้แก่ ก็โดยปฏิบัติราชการให้โดยประโยชน์แก่ประเทศชาติกับ
 กันเช่นนี้ จึงสมควรที่จะครูประจำชาติ และครูเทศบาล พนักงานเทศ
 บาล ให้รวมกันเข้าด้วยกัน

และครูประจำชาติให้สังกัดสภาวัฒนธรรมก็ได้ ให้การศึกษารวมกัน
 ไปด้วยกัน และทั้งสองอันนี้สามารถทราบการปฏิบัติราชการ
 ของกันและกันในส่วนนี้คงไม่เกิดความเบียดเบียนกันอันใด
 ที่เห็นได้โดยชัดแจ้ง ถ้าจะโดยเปรียบเทียบกับสมัยที่ทำงานเป็น
 ครูประจำชาติ เพราะเหตุนี้ เพราะเหตุว่าสมัยก่อนครูประจำ
 ชาติกับครูเทศบาลนั้น เช่นอยู่ในที่เดียวกันหรือที่ต่างหาก
 การไปมาที่สะดวก ครูประจำชาติต้องปฏิบัติตามหน้าที่ตาม
 ความจำเป็น และผลของงานแต่ละประเทศชาติเหมือนกัน ซึ่งโดย
 ปรึกษากันแล้ววิชาดีประเทศจะเจริญได้ ก็ด้วยการศึกษา ผลดีจึงจะ

กักขังการศึกษานี้ ทหารซึ่งระดมกำลังรบของประเทศเยอรมันซึ่งก่อ
กำลังรักษาและสภานักเรียนเพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ นักกวี
การศึกษานี้ เพราะฉะนั้นควรพิจารณาเช่นนี้ เพื่อให้การศึกษานักเรียน
ศึกษาประชาชนในท้องถิ่นเช่นนี้ จึงเป็นการสมควรที่จะศึกษาวิชา
เพื่อที่จะทำมาหากินเหมือนกับวิชาช่างอื่น ๆ

พระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประจัน
กรมการ) : คณะกรรมการได้พิจารณากำหนดระเบียบวิธีศึกษาพระ
ราชบัณฑิตยสถานเช่นพระราชบัญญัติศึกษาพิเศษของข้าราชการฝ่าย
พลเรือน สหกรณ์การเกษตรของกระทรวงมหาดไทยของกระทรวงศึกษา
ธิการ และพนักงานเทศบาล ซึ่งทุกโรงเรียนวิชาที่เป็นวิชา
การอื่น ๆ เพราะฉะนั้นการที่จะศึกษาในโรงเรียนพิเศษซึ่งเรียน
การวัดทอง นักศึกษารวมการได้กล่าวต่อไปว่า ผู้ที่กล่าวถึงเรื่อง
ได้กล่าวถึงนักศึกษานัก และพนักงานเทศบาล ซึ่งเรียนพิเศษ
เรียนพิเศษเช่นนี้ ในสหกรณ์การเกษตร นักศึกษารวมการพิเศษ
ได้ กล่าวถึงความจำเป็นของนักเรียน นักศึกษาพิเศษซึ่งเรียนพิเศษ
การศึกษานักเรียนพิเศษซึ่งเรียนพิเศษเช่นนี้ เช่นนี้ แต่ที่เรียนพิเศษ
อันนี้กล่าวในพิเศษ ซึ่งเรียนพิเศษเช่นนี้ ประเด็นนี้ การศึกษานักเรียน
ก็มีความจำเป็นที่จะต้องให้ศึกษาวิชาอื่น ๆ และในพิเศษเช่นนี้
ควรจะเรียนพิเศษวิชาการศึกษา ซึ่งก็คือความจำเป็นของนักเรียน

๑๑๑๑ H.

นายทอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าได้เป็นผู้จัดทำ
 งานของเคหะสถานกึ่งที่นันทนศรพมมกได้กล่าวมาแล้วนั้น ถัดลงมา
 ข้าพเจ้าขอถวายเรียนต่อท่านผู้ มีเกียรติยศทั้งหลายว่า การที่ข้าพเจ้าเขียน
 มาพวกในกันนั้น ทว่าข้าพเจ้าได้เคยปฏิบัติมาจนกระทั่งมาบัดนี้
 มีเกียรติยศมาโดย ข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายก็ควรจะเขียนอย่างที่ว่า
 ท่านคณะกรรมมาธิการคณะนี้เขียนไปราชบัณฑิตในทางคุณอันดีในทาง
 ข้าราชการเราแต่เราทั้งหลายนี้ แต่ทำในข้าพเจ้าจึงเขียนขึ้นเพื่อ
 ข้าพเจ้าขอเรียนต่อว่าข้าพเจ้าไม่คิดเลย ที่ไม่คิดเขียนให้ใครสัก
 การว่าประจวบกับที่ใครสักคนจะใคร่เขียนมาบ้างแล้วแต่
 คณะกรรมการนี้เองหรือ คณะกรรมการ ข้าพเจ้าทำมาโดยตลอด
 ข้าพเจ้าขอเรียนต่อว่าข้าพเจ้าไม่คิดเลย ที่ไม่คิดเขียนให้ใครสัก
 การว่าประจวบกับที่ใครสักคนจะใคร่เขียนมาบ้างแล้วแต่
 คณะกรรมการนี้เองหรือ คณะกรรมการ ข้าพเจ้าทำมาโดยตลอด
 ข้าพเจ้าขอเรียนต่อว่าข้าพเจ้าไม่คิดเลย ที่ไม่คิดเขียนให้ใครสัก
 การว่าประจวบกับที่ใครสักคนจะใคร่เขียนมาบ้างแล้วแต่
 คณะกรรมการนี้เองหรือ คณะกรรมการ ข้าพเจ้าทำมาโดยตลอด
 ข้าพเจ้าขอเรียนต่อว่าข้าพเจ้าไม่คิดเลย ที่ไม่คิดเขียนให้ใครสัก
 การว่าประจวบกับที่ใครสักคนจะใคร่เขียนมาบ้างแล้วแต่
 คณะกรรมการนี้เองหรือ คณะกรรมการ ข้าพเจ้าทำมาโดยตลอด

พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน ไม่มีนักเลงมึนเมานักเกี้ยว การเร
 มีทั้งในความดีความชอบ แต่นั่นไม่ใช่สาระสำคัญ ส่วนกิจการที่
 กระทำนั้นเท่า ถ้าหากกิจการใดไม่ใช่การที่ควรทำในเมือง กวานั้น
 เวลาไม่เรียกว่าราชการ ผู้ทำก็ไม่ใช่ข้าราชการ แต่การที่ราชการถือ
 การสอนของครูทั้งสองประเภทนี้ถือ เป็นการบริหารงานของ เป็นก
 ไรกันแน่ละ ไม่ใช่เป็นกิจการของประเทศเช่นชาวไร่ชาวนากสิกรรม
 นักดนตรีวงมโหรีในวัดถนนถนายนั่น ภัยที่เห็นว่าเป็นชาวราชกิจ
 อยู่ก็ไม่ใช่เรียกว่าเป็นข้าราชการ แต่ก็สอนเขียนข้อสมณะ ถัดจาก
 เสร็จไป ก็ถึงกิจการงานแล้ว ของสองครูทั้งสองนี้กระไร ไปเป็นผู้ช่วย
 ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนอย่างไรบ้าง

๑๗๑๕ - การที่จะจัดระเบียบข้าราชการพลเรือนให้ดี
 ไรจะต้องพิจารณา ๑) หน้าที่ของข้าราชการ ๒) คุณสมบัติของข้าราชการ
 ๓) ระเบียบการบรรจุ ๔) ระเบียบการเลื่อนขั้น ๕) ระเบียบการลา ๖) ระเบียบการ
 ๗) ระเบียบการบำเหน็จ ๘) ระเบียบการบำนาญ ๙) ระเบียบการ
 ๑๐) ระเบียบการวินัย ๑๑) ระเบียบการสอบสวน ๑๒) ระเบียบการ
 ๑๓) ระเบียบการฟ้องคดี ๑๔) ระเบียบการฟ้องอาญา ๑๕) ระเบียบการ
 ๑๖) ระเบียบการฟ้องแพ่ง ๑๗) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๑๘) ระเบียบการ
 ๑๙) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๒๐) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง
 ๒๑) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๒๒) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง
 ๒๓) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๒๔) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง
 ๒๕) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๒๖) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง
 ๒๗) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๒๘) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง
 ๒๙) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง ๓๐) ระเบียบการฟ้องอาญาแพ่ง

หมายว่าทวิระเขยอชิวาชากรพลงรณ ฤๅในกรพารเนาพรระเว
 บัญญุคณัน ข้าพเจ้าไก่อกล่าวไว้ว่า ถ้าท่านประสงครให้ข้าพเจ
 ข่านายแล้วก็ตั้งไปถกกฎหมายว่าทวิระเขยอชิวาชากร และเมื่อมี
 วรพโรวชัญญุคณันข้าพเจข่านาย ขารชการผยพลงรณเสนอชิน มา
 ขงสถณนทนราชกรแล้ว ท่านสมาชกก็มีสถนธรมโถกฉกศกรชอนก
 ทลถการไค นกเมศสถานแพทวอกรไค วัชทลถการมีนคณข่านาย
 ขารชการผยพลงรณไปแล้ว ในฐานที่ข้าพเจเป็นประธานถรรมา
 ลการ เกยไทระแก ไททวนไมไค เพราะถนคณอยางน เป็นถนค
 ทลถการขจรระโคนถ ในการพวงวถารระที่ ๑ หน้าของทล
 กรนทการถนคณเพียงระวัชเสนา ความทลถการทลเสนา ไคถนค
 ไคถนค

ผู้ควบคุมเป็นประธานสภาฯ เห็นว่าที่ประชุมควรจะได้ใจแนม
 นระวัชเสนา ข้าพเจ้าไก่อถนค

ผู้ควบคุม (สภทลถ): ขอบรพณนคณนคทล
 ทลถการนคณนคทล การ ขนทลถการนคณนค ขนทล
 นคณนค ทลถการนคณนค ในระวัชเสนาขจร ระวัชเสนา
 วัชเสนาทลถการ วัชเสนาขจร และทลถการนคณนค รวมถน
 นคณนค ขนทลถการนคณนคทลทลถการนคณนค ไคทลถการนคณนค
 ขนทลถการนคณนค ๒๕ คน

วิสามัญชน และในโลกาสกต้ายไถ่มีอันเสมอถึงสถายุคที่ทรงราชู
ไถ่เป็นข้าราชการสามัญ เช่นทางกวางเรื่อว่าเข้าในข้อนี้หรือไม่

พระวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธาน
กรมราชการ) : โดยปกติ ข้าราชการสามัญไม่มีสิทธิรับบำเหน็จ
บ้านาน และเวลาที่ไม่นี้ แต่ในกรณีพิเศษเป็นข้าราชการสามัญมา
แล้ว ไถ่ถูกเปลี่ยนไปเป็นข้าราชการสามัญ โดยทางการไถ่เปลี่ยน
อัตราไป และภายหลังไถ่กลับมาเป็นข้าราชการสามัญใหม่นั้น ก็นับ
เวลาข้าราชการรวมทั้งสิ้นเป็นข้าราชการสามัญให้ด้วย เพราะไถ่เปลี่ยน
ไปโดยอำนาจนอกเหนือคน คือแปลว่า ทางการไถ่ ไปเปลี่ยนอัตราเง
ซึ่งนับผลเนื่องมาจากมาตรา ๑๖ ซึ่งข้อพระธรรมนูญจะเปลี่ยนเวลา
แต่เข้าพระธรรมนูญไถ่เวลาผลเป็นเช่นนั้น

๑๕. ๒๒ II.

นายปลัดปลัดแก้ว (สุรินทร์) : มาตราข้อ ๑๖ พระ
ธรรมนูญ ข้อความที่ว่า "ผู้ไถ่ยศข้าราชการในต่างประเทศโดย
อยู่ในความควบคุมของรัฐบาล ถ้าสำเร็จวิชาชั้นมัธยมศึกษา
วิชาเอกในต่างประเทศหรือสำเร็จวิชาอื่นที่เทียบเท่าชั้นมัธยมศึกษา
ตามกำหนดในหลักสูตรสำหรับวิชาตั้งที่ ๑๖. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐." ขอลงนามตราลง ข้าราชการออก
ถือ แต่ที่กล่าวมาข้าราชการไม่เห็นด้วย ข้าราชการของกระทรวงศึกษา
พระราชบัญญัติว่า กวาระที่ออกหรือไม่

เมื่อสักครู่นี้ท่านประธานถวกราชการก็ได้ ทรงมีของแล้วว่าพระ
 ราชบัญญัติข้าหน้างานนั้นสำคัญให้ข้าหน้างานดูแลข้าราชการ
 พลเรือน ตอนที่ท่านประธานราษฎรจังหวัดนครพนมได้ คัดใจมาทรา ๔
 ก็เมื่อข้าหน้างานดูข้าราชการสำคัญให้แก่ข้าราชการเหล่านั้นแล้ว ถว
 ญ์เวลาราชการเพื่อคำนวณข้าหน้างานดู ก็ควรจะมีเฉพาะเวลาที่
 ราชการในตำแหน่งเทียบข้าราชการอยู่ ไม่สมควรที่จะเอาเวลา
 ศึกษา ไม่ควรที่จะเอาเวลาเรียนมาช่วยด้วย การเอาเวลาเรียน การ
 เอาเวลาซึ่งกำลังศึกษาอยู่มาช่วยคำนวณเพื่อคำนวณข้าหน้างานดูก็
 ข้อนั้น ทำให้ปริมาณในการจ่ายเงินมากขึ้น เช่น สมมติว่า นาย ก. รั
 ราชการ ๒๕ ปี เงินเดือนเดือนสุดท้ายของเขา ๒๐๐ บาท เมื่อขอยุ
 ข้าราชการได้ ๓,๐๐๐ บาทตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๑๘ ถ
 หากว่าเขารวบรวมเงินซึ่งนาย ก. ไปศึกษาทั่วๆ ประเทศในควม ควบคุม
 ของรัฐบาล ซึ่งศึกษาอยู่ ๕ ปี เมื่อรวมเข้าด้วยกัน นาย ก. มีสิทธิได้
 ข้าหน้างานเพิ่มอีกหนึ่งพันบาท รวมเป็น ๔,๐๐๐ บาท คงมีข้าหน้างาน
 หนึ่งพันบาท สักครู่ความสำคัญนี้คงจะพอเข้าใจแล้ว ข้าหน้างานเพียงแต่เอาเวลา
 เรียนมาช่วยคำนวณด้วย ข้าหน้างานมีความเห็นบ้างถึงขั้น ข้าหน้างาน
 ความเห็นจากเงินกันเปล่า ก็ข้าหน้างานไม่ควรจะมี ถ้าคิดว่าเรได้
 ไม่ได้ ก็ควรระลึกลับ ถ้าระลึกลับไม่ได้ ก็ควรที่จะมีเวลาคำนวณให้
 ราชการอยู่เท่านั้น ไม่ควรเอาเวลาเรียนมาเพิ่มด้วย นข้อสภา
 ได้ก็ควรนึกถึงสภาพความขึ้นมนุษย์ทั่วๆ ไปว่า มนุษย์เรามีสภาพไม่

ทำงานเลย มีสัญญาซื้อขายเหมือนกัน แต่พิงในเพียบ เร่งของให้
เพื่อสนองสัญญาที่ผูกพันเหมือนกัน . คนทุก ๆ คนมีความรับผิดชอบต่อ
ประเทศชาติไม่แตกต่างกันเลย . แต่สำหรับข้าราชการนั้นคิดว่าให้ทำ
คุณประโยชน์แก่ประเทศชาติยิ่งกว่ารวมธุระรวมคา ซึ่งที่รัฐบาลให้ สิ่ง
ตอบแทนคือเงินเดือน รายจูงใจมาหากินต่างก็เพื่อระกวางชีวิต ข้าราชการ
ทำการราชการก็เพื่อระกวางชีวิต แต่ผลของงานที่ทำงานไ้ผลแก่
ประเทศชาติ แต่ว่าเมื่อเทียบในสิ่งตอบแทนแล้ว รายจูงใจส่วนรับผิดชอบ
และทำคุณแก่ประเทศชาติส่วนน้อย ฉะเพาะในหน้าที่ที่ต้องทำตามกฎ-
หมาย สิ่งตอบแทนไม่มี นอกจากได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย
เท่านั้น ถ้าข้าราชการที่ทำคุณประโยชน์แก่รัฐจูงใจได้เงินเดือนอยู่
แล้ว ส่วนรายจูงใจไม่เงินเดือน พวกถึงจำนวนเงินที่ระก้องมีภาระ
ผูกพัน ในการจ่ายยาเห็นเข้าาณุนั้นมากอยู่แล้ว...

ทำการแทนประธานสภาฯ : ท่านแปรรูปคดีไว้เฉพาะแต่ใน
คดีขจร. วรรคดี ๒ เพราะฉะนั้นขอให้พยายามลบล้างขจร. ในวง ขจร.
ให้ออกนอกวง ที่ท่านอภิปรายไปก็เลขาธิการเป็นการกล่าวทั่ว ๆ ไปเสีย
ซึ่งตราได้เข้ามาแล้วครั้งหนึ่ง เว้นการเข้าไป

นายปรักษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : ภาระการจ่ายเงินซึ่งมีข้อ
ผูกพันอยู่ที่วันนี้ พลเมือง ๑๔ ล้าน ถ้ายาเห็นเข้าฯ ล้ากว่าที่เวียนแล้ว
พลเมืองหนึ่งก็มีภาระที่ระก้องจ่าย...

ทำการแทนประธานสภาฯ : ขอลือระงับ เพราะว่าได้กล่าวไว้
แล้วคราวหนึ่ง ดูเหมือนท่านเชิง

๑๑๖๖ น.

นายปรีกษ์ แก้วปลั่ง (สุรินทร์) : การเพิ่มเวลาเรียนหนัก
 จำนวนชั่วโมงที่ช่วย ทำให้จ่ายเงินมากขึ้น ที่ข้าพเจ้าขออ้างเหตุผล
 ว่า เกาท์ขายอยู่แล้วโดยไม่เอาเวลาเรียนมานับด้วยมันมากอยู่แล้ว
 คิดเฉลี่ยแล้วพลเมืองคนหนึ่งจะต้องมีภาระที่จะต้องจ่ายให้เขาเห็นคนละ
 ห้าสิบสตางค์ ทั่วเขตตนเองข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ประเทศไทย ข้าพเจ้า
 ขออภัย เพื่อที่จะสงวนเวลา ข้าพเจ้าขอให้สภานิติบัญญัติ
 ข้าพเจ้าจะกล่าวให้รวบรัดเข้าหน่อย ขอให้สภานิติบัญญัติพิจารณาช่วย
 เกี่ยวกับข้าราชการซึ่งไม่ได้ออกศึกษาต่างประเทศด้วย แต่ถ้าไม่คิดถึง
 ภาระการจ่ายเงิน แต่ขอให้คิดถึงความจำเป็นธรรมและไม่เป็นธรรม
 ระหว่างข้าราชการด้วยกัน ผู้ที่ไปศึกษาต่างประเทศก็มีมานานแล้ว
 เรียนมาพอสมควร ข้าพเจ้าขอร้องด้วย แต่ผู้ศึกษาชั้นอุดม ในประเทศ
 ไทยก็ยังไม่ค่อยได้ด้วย ผลของการมารับราชการ ผลของการมาทำ
 งานในหน้าที่ราชการไม่ได้มีผลยิ่งหย่อนกว่ากัน ผู้ที่ไปเรียนมาสูง
 กว่าประเทศอื่นผู้ซึ่งศึกษาในชั้นอุดมในประเทศก็ทำได้แตกต่างกันไม่
 คงใกล้เคียงกันเท่ากัน เพราะฉะนั้นเอาเวลาที่ศึกษาในชั้นอุดม
 ควรพานับเรียนนอกมอด้วยก็ได้ แต่ในประเทศไม่คิดให้ด้วย ข้าพ
 เจ้าเห็นว่าไม่เป็นธรรมเลย เพราะฉะนั้นขอให้สภานิติบัญญัติของ
 สภาตรวจบัญชี

พระวรรังสีเซอ พระองค์เจ้าวรฤทธิยาภรณ์ (ประธาน)

ภาวะการ) : ผู้ที่สมัครรับตำแหน่งอำมาตย์นั้นต้องเป็นข้าราชการ
 ดังที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้ว เมื่อเคยยกยิวกับญัตติคราว ๔
 ซอง ไม่มีปัญหา แต่สิทธิรับตำแหน่งอำมาตย์ยังได้แก่ข้าราชการนั้น
 เอง แต่กรณีเฉพาะหน้าเป็นกรณีเฉพาะเกี่ยวกับกรณีเวลาราชการ
 ซึ่งถึงแม้ว่าทางการได้สั่งให้ไปทำการใด ๆ ซึ่งไม่ใช่ราชการเลยก็ยัง
 มีการนับเวลาให้ เพราะฉะนั้นกรณีไม่ใช่กรณีที่จะให้สิทธิรับ
 ตำแหน่งแก่ผู้ศึกษาที่มีได้ ให้แก่ข้าราชการที่ไปศึกษาทำไม่
 กรณีกรณีการจึงได้ตกลงความวางของรัฐบาล ก็เพราะปรากฏว่า
 มีนักเรียนโรงเรียนเดียวกันซึ่งทั้งหมดของรัฐบาล ผู้ที่ทั้งหมดเข้าไว้คือ
 ที่ ๑ ที่ ๒ หรืออะไรเช่นนั้น ถูกลดไปเรียนในต่างประเทศ โดยมาก
 ก็เรียนที่เรียนที่เรียนที่เรียนสำเร็จโดยปัญญาด้วยเข้ามารับราชการ
 มีความพร้อมทั้งทุนไม่สำเร็จนั้นก็เข้ารับราชการเช่นเสมียนชั้นต้น ซึ่ง
 นอกนั้นก็ไม่ต้องสงสัยเลยก็มี แต่ความระเบียบเกี่ยวกับมีการสอบได้
 เขาและพวกเหล่านี้ก็ออกไปเรียนในต่างประเทศ โดยไม่ต้องสงสัยเลยก็
 เคยมี แต่เกี่ยวกับระเบียบข้อสอบได้เหมือนกัน คือที่เข้ารับราชการเช่น
 เสมียนแล้วนั้นเวลาราชการให้ตลอด จะไปเรียนก็ คือไม่สำเร็จ
 กับข้อให้ และนับให้ตลอด สมควรจะไปเรียนในชั้นมัธยม ไม่ใช่ในชั้นอุดม
 กันยให้ เมื่อปรากฏความไม่สำเร็จสมอกันเช่นนั้น กรณีกรณีการ
 ก็เห็นว่าตามที่ทางรัฐบาลวางนัยนั้นก็เกินไปเพื่อความสม่ำเสมอแล้ว
 แม้ว่าสิทธิในการนับเวลาราชการก็ไม่ให้เหมือนกัน ได้มีข้อสมมติไว้

วาทะสองได้สำเร็จปริญญาเข้ามาและเวลาทันถึงนั้นเพราะเวลาในชั้น
อุดมศึกษาคามหลักสูตร ถ้าไปตกเข้าก็ไม่เป็น ในระหว่างที่ไปสอบอก
ไม่เป็นผู้ มีระยะเวลาที่กำหนดตามหลักสูตร และยังให้ ถ.พ. เป็นผู้
มี ก็คือควบคุมอีกชั้นหนึ่ง ทั้งนี้ก็อาศัยความสม่ำเสมอเอง

ปัญหาที่ท่านว่าผู้ที่ไปปริญญาในประเทศไทยไม่คำนึงถึงหรือ
คณะกรรมาธิการก็เห็นว่าควรที่ข้าราชการซึ่งออกไปเรียน ไม่ใช่ที่ทาง
ราชการให้ ไปเรียนหรือจัดให้ ไปเรียน แต่เป็นการ ที่พวกเหล่านั้นไป
เข้าสอบแข่งขันไปเรียนเอง แต่ทางราชการก็อนุญาตให้ ไป คณะ
กรรมาธิการเห็นว่า การที่ได้นักเรียนราชการให้ แก่ข้าราชการเหล่านั้น
ก็ถือว่าเป็นการส่งเสริมการที่ไปเรียนในต่างประเทศในขณะนี้ แต่ก็
ทรงเห็นว่า เมื่อมหาวิทยาลัยของเราจะยกย่องสูงชัน และสอนที่รู้จัก
สูงชันมากขึ้น จำนวนนักเรียนที่จะส่งออกไปศึกษาในต่างประเทศ
จะเพิ่มขึ้น ด้วยมีใคร เข็มข้าราชการก็ หารือเรียนข้าราชการก็ คงจะ
คอยสนับสนุนโดยดุษณีเป็นแน่ และข้อไป ในภายหน้าคงจะส่งแต่ข้าราชการ
ซึ่งไปปริญญาในประเทศไทยแล้ว และให้ข้าราชการในตำแหน่ง
ซึ่งมีปริญญาส่งเอกเทศการณ ได้ก็แล้ว จึงจะส่งออกไปศึกษาวิชาการ
ในต่างประเทศ เช่นการไปทำการค้นคว้าเขียนค้น เมื่อเป็นเช่นนั้น การ
ที่จะให้ประโยชน์ ในการนี้เวลาราชการ เป็นการส่งเสริมการไปศึกษา
ในต่างประเทศก็เป็นการส่งเสริมชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

อีกประการหนึ่ง เมตถิณ คือเมื่อพิจารณาว่าพระราชบัญญัติ

อันเห็นว่าเป็นเหตุร้าย ส่วนผู้ประณัติก็ไม่ได้ถือทวงประการใด ใช้
ผ่านข้อความอย่างเดียวกันนี้ หมายถึงบุคคลที่ออกไปศึกษาเช่นนี้มา
แล้ว เพราะฉะนั้นเพื่อความสม่ำเสมอ คณะกรรมการก็เห็นว่า
ควรยื่นไปตามร่างเดิม

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
ให้ ยื่นไปตามที่กรรมการเสนอมา ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เห็นฉันทให้ ยื่นไปตามที่กรรมการเสนอมา
เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙

มาตรา ๒๐

๑๗.๓๒ น.

พระยาวิเทศธรรมพิณต (อุทัยธานี): ข้าพเจ้าก็ชอบประณัติ
ไว้เช่นเดียวกับที่พระราชบัญญัติข้าเห็นบ้านอนุเคราะห์เหมือนกัน เหตุ
ผลข้าพเจ้าก็เช่นเดียวกับที่ได้อ่านไว้แล้ว ๕-๖ ประการนี้ ข้าพ
เจ้าขอขอรัก คือ ๑. ที่ข้าพเจ้าขอประณัติว่าให้มันคงด้วย ๑๐ เท่า
นั้น ให้ ๑๐ เท่าเช่นนั้น ไม่ใช่คงด้วยจำนวนที่เปลี่ยนแปลงเป็น
ข้าเห็น เหตุผลก็คือ ไม่ถูกต้องตามส่วนตามหลัก และก็เป็นความ

ทั่วประเทศของพระบรมมณเฑาะว์กับแผ่นดินบ้านนาญให้ระให้ข้าราชการไม่หาทุน
 และทำให้ไม่มีวินัย และจำนวนเงินในงบประมาณซึ่งทำให้งบประมาณ
 ของชาติไม่แน่นอน ข้าราชการที่โครับบ้านนาญ ไปขอเป็นข้าหนึ่ง
 รัฐบาลไม่ยอมให้ เข้มมีตัวอย่างไว้แล้ว และกรมราชการโคอธิตาย
 ไว้ว่า คือท่านประธานกรมราชการวังสิ่งเมธอนในเรื่องพระราชบัญญัติ
 ข้าหนึ่งบ้านนาญทวารข้อหนึ่งว่า ผู้ที่รับราชการมา ๑๕ ปี ข้าราชการจะ
 รับเบี้ยข้าหนึ่งไปประทศชลาชีพยังโคถึง ๑๕ ปี แล้วนั้นถ้าไม่ระมา
 เขา ๑๐ ปี ข้าหนึ่งเจ้าชอกรายเวียนว่า ๑๕ ปีที่ข้าราชการรับราชการมา
 แล้วก็ชอกราคาออกจากราชการเพื่อประทศชลาชีพนั้น มันผิดกันด้วย
 เรืองนี้ ข้าหนึ่งเจ้าชอกรายเวียนในชั้นแรกก็เกี่ยว ว่าวสันนข้าหนึ่งเจ้าก็
 ใกระระเห็นกวนนิก แต่ทว่าข้าหนึ่งเจ้าก็ไม่ได้คบค่าน แต่ทว่าระก็
 กับสันนิกมีถูก เพราะเหตุว่า ๑๕ ปีนั้นเจ้ากระทรวงมีสิทธิที่จะให้ชอก
 โค ไม่ให้ชอกโค เห็นสมควรที่โดยหนึ่ง ๑๕ ปี ไม่เห็นสมควร
 ไม่ให้ก็โค อยู่ในกตยพินิจของเจ้ากระทรวงหรือของรัฐบาล สหส่วน
 ข้าหนึ่งนั้น เมื่อเขาโคบ้านนาญแล้วเขามีสภกิจรณเสกชอกนิก และชอก
 ให้หนึ่งว่า ๖ วิกการที่ทว่าให้รัฐบาลเสียเปรียบและทำให้ประชาชนเสีย
 เปรียบถือคือว่า คนเวลาชอชลาชีพรับชอชลาญโดยมาก มีเหตุผลซึ่ง
 ความชอชลาญชอกเขาจะรับราชการไม่ได้แล้ว เช่นเช่นกันว่า ชอช
 ทพสภาพหรือชอชลาญวันแล้ววันหนึ่ง หรือชอชลาญนาน ๒-๓ วันก็
 จะทว่าแล้ว โครับราชการมา ๕๐ ปี เมื่อชอกว่าโค ๕ วันทว่า ๑๐ วัน

คาบ หรือ ๒ เดือนคาบ เป็นต้น แล้วให้ขานจนครบจำนวน ๕๐ ปี
 เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะเอา ควรจะเป็นอย่างเดิมด้วยซ้ำ แต่
 ว่าเพื่อเคารพดาวพระ ประสงค์จะวางหลักเช่นนี้แล้ว ขอความกรุณา
 โกลดเกล้าว่า ๑๐ ปีเช่นทางข้างมากว่า กว้างเทคน ข้าพเจ้าขอเพียง
 ๑๐ ปี ไม่เพิ่มอีกกับ ๑๕ ปีถึงประธานกรรมการได้กล่าวแล้ว สัก
 ๑๐ ปีก็พอแล้ว ขอสมาชิกผู้มีเกียรติ โข ไพรกวีเคราะห์ ในเรื่องนี้ และ
 ขอให้ท่านประธานสภาฯ โข ไพรกวีวินิจฉัยเป็นประเด็นๆ ด้วย เพราะ
 ฉะนั้นขอประธานกรุณา โข ไพรกวีวินิจฉัยเฉพาะประเด็นๆ

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นในเรื่องนี้ยกเฉพาะ
 ประเด็นที่จะเปลี่ยนจำนวนเงินเข้า ดังนี้ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุม
 วินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้ เป็นไปตามที่กรรมการเสนอมา ขอโข
 ไพรกษัตริย์

สมาชิกก็มีเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอโข ไพรกษัตริย์

สมาชิกก็มีเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ : เห็นด้วยที่ประชุมให้ เป็นไปตามที่กรรมการ

การเสนอมา

เลขานุการสภาฯ : มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒

ทรงต้องเห็นแก่พระเมตตาหรือพระกรุณา ทรงในกาทรงต้องแบ่งตาม
 กฎหมายที่บัญญัติไว้ น ถ้าหากว่าผู้หนึ่งผู้ใดขายลง หรือหมกสีทมิทมิ
 ไทริชชานาญ ให้ชานาญของส่วนผู้ นนยศกลอง ทั้งข้าพเจ้าเห็นว่าเงิน
 ชานาญ จำนวนเงินเงินทรูชวดไท ให้แก่ผู้ ที่ประสพ อนุเคราะห์ถึงแก่
 ความตายแล้ว แต่ผู้ นั้นไม่มี โอกาสที่จะรับเงินจำนวนนี้ไว้ด้วยตนเอง
 เหมือนหนึ่งว่าประสพอนุเคราะห์ในเหตุการณ์ เมศตัวของ ตัวไม่มี โอกาส
 ทรูชวดไทรชวยประโยชน์ตนด้วยตนเองอย่างแล้ว ประโยชน์อันนี้จึงตกกับ
 ข้าราชการหรือข้าราชการนี้ คล้าย ๆ ก็ว่าทำนองอย่างมฤคก แต่
 ไม่ใช่มฤคก แต่ทำนองอย่างเดียวกัน คือรับประโยชน์ของผู้ตาย ก็
 เมื่อไทรชวยเช่นนี้ ถ้าหากว่าในส่วนแบ่งผู้หนึ่งผู้ใดขายลงอย่างนี้ อย่างนี้
 ต้องยุติเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐบาลไม่จำเป็นต้อง ไขเอาเงินคืนคนคนเลย
 ถึงแม้ว่าไทรชวยข้าราชการหรือข้าราชการผู้หนึ่งผู้ใดไทรชวยแล้ว ก็ควรจะให้
 เงินจำนวนนั้นแก่ผู้ที่มีสิทธิไทรชวยอยู่ เพื่อว่าไทรชวยฐานะใน
 การครองชีพของข้าราชการหรือข้าราชการผู้ตาย เพราะถ้าหากว่าผู้ตายไม่
 ตายก็ไทรชวยผลเพียงครอบครัวไทรชวยไทรชวย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้เปร
 ญัตติในมากราบว่า รัฐบาลไม่ควรเอาคืน ควรจะเอามาเฉลี่ยให้แก่ผู้ ที่
 มีสิทธิชวยอยู่

พระวรราชเจ้าเธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร (ประธาน
 กรมการ) : คณะกรมการไทรชวยเงินล้านฉนวนพิเศษนี้ให้แก่
 ครอบครัวนี้ นี้ถึงหลักการอุปการะเพราะตัว ก็คือหมายความว่าพวก

เหล่านี้ อยู่ในกรมอัยการของเจ้าทนายไป เมื่อผู้มันได้ทนายไปแล้ว
พวกเหล่านี้ก็ควรจะได้รับอุปการะเพราะตัว ไม่ใช่เป็นเงินมรดกของ
ทนาย เพราะฉะนั้นเมื่อจะเพราะตัวบุคคลใดก็ได้ทนายไป เงินนี้ก็ควร
ได้ยุติ คือซึ่งถูกหลักการอุปการะเพราะตัวแล้ว

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้พระสมุหวิมลชัย ผู้ใดเห็นคว
วได้เป็นไปตามที่กรมมาธิการเสนอมา ขอให้ไปรคยอมขอ

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคยอมขอ

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เห็นอนุมัติ เป็นไปตามที่กรมมาธิการเสนอมา

เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐

๑๗.๔๔ น.

นายแก้ว สิงหะคเชนทร์ (พิจาร): มาตรา ๓๐ นั้นข้าพเจ้า
ได้เสนอปรับปรุงเพิ่มเติมเป็นมวธว ๓๐ ทวิชั้น มีข้อความว่า "มาตรา
๓๐ ทวิ ในการพิจารณาขอตั้งบ้านานุกาาร ให้พิจารณาตามพระ
ราชบัญญัติว่าแห่งบ้านานุกาารโดยชอบโม"

ประธานสภาฯ: ไม่ใช่ ขอให้ท่านนั่งก่อนเถิดท่าน ในนี้ขอ
ว่าท่านไม่ไปยุ่ง เพราะฉะนั้นท่านก็อธิบายไม่ไ้

* ๑๕๕ น.

นายแก้ว สิงหะกเซนทร์ (พิศุข): ในระหว่างที่ท่านสมาชิก และท่านประธานเองก็ข้อมุทราขี้ไก่ ก็ว่าเรามีงานกันมาก โดยต้องเป็นกรรมมาธิการบ้าง ไก่ ไบ่แปรรูตึกบ้าง วันหนึ่งหลาย ๆ เรื่องหลาย ๆ รายเต็มที โดยเฉพาะในเรื่องนี้ข้าพเจ้าได้ ไปขึ้นแรงต่อเลขานุการคณะกรรมการมาธิการคณะนี้แล้วว่าข้าพเจ้าขอสงวนเอาไว้ เพราะอย่างไรคณะกรรมมาธิการ

ประธานสภาฯ: นั่งเลิกทาน ท่านไม่มีสิทธิ ข้าพเจ้าเสียใจต้องเดินตามข้อบังคับเล็กน้อย ต่อไปมาตรา ๓๑

* ๑๕๖ น.

นายแก้ว สิงหะกเซนทร์ (พิศุข): ประธานไทย นั้นไม่ใช่ความผิดของข้าพเจ้า เป็นความผิดของเลขานุการที่ไม่ได้บันทึกไว้ต่างหาก เพราะฉะนั้นสิทธิของข้าพเจ้าจึงมีอยู่ ก็ไม่มีอะไรมาก ขอได้ ไปรบกวนฟังข้าพเจ้าบันทึกท่อน้อยเท่านั้น

ประธานสภาฯ: ไม่ได้ละ ไม่อย่างนั้นจะเป็นอย่างไรขอไปดูมาตราที่ ๓๑ แล้ว ต่อใช้พิจารณาในวาระที่ ๓ ๕ ใดเห็นว่าว่าง พระราชบัญญัติตนควรออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ขอได้ ไปรบกวนขอกลับมาอีกบอกพร้อมเพียง

ประธานสภาฯ: เป็นอันให้ออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระต่อ

ไปขอให้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อสร้าง
หรือขยายทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒ ซึ่งเชิญกรมวิธีการเข้า
ประจำที่ ท่านกรมวิธีการมีข้อความที่ระเด่นอีกไหม

นายเดลา เตาลานนท์ (กรมวิธีการ) : คณะกรรมการ
ขอประทานแก้ไข คือหน้า ๓ มาตรา ๑๑ ที่ใช้ชื่อกำว่า "เงิน"
ความจริงคำว่า "เงิน" ยังมีอยู่ และต่อไปมาตรา ๒๕ หน้า ๘
มาตรา ๒๕ ยวรรคที่สี่ท้ายของมาตรา ข้อที่คำว่า "วรรคท้าย"
ออก และมาตรา ๓๐ ข้อที่คำว่า "วรรคท้าย" ออกเช่นเดียวกัน
ต่อไปมีมาตรา ๔๑ ในวรรค ๒ ให้เติมคำว่า "ชмыก" ลงไปครึ่ง
"ทางหลวง" "ทางหลวงชмыก" ส่วนอีกความว่า "ให้สงวน
ค่าเงินการทางหลวงชмыก" อีกมาตราหนึ่งมีมาตรา ๕๓ คือใน
วรรคที่ ๒ ให้ใช้คำว่า "แล้วมีให้นำมาคำนวณเงินค่าทำขวัญ"
ออก ในวรรค ๒ แล้วไปเติมในวรรคสุดท้ายว่า "ก็มีให้นำมาค
ำนวณเป็นเงินค่าทำขวัญ"

ประธานสภา : ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภา : พระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์เพื่อ
สร้างหรือขยายทางหลวง พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำพิพากษา มาตรา ๑
มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖
มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑
มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖

มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑
 มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖
 มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๑
 มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖
 มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ ทวิ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑
 มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ ทวิ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖
 ทวิ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑
 มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗
 มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: หม่อมราชวงศ์ ๒ แล้ว คือไปพิจารณาในวาระ
 ที่ ๓ ผู้ใดเห็นวาระร่างพระราชบัญญัติขึ้นควรระงับไว้ เป็นกฎหมายได้
 ขอได้ ไปรบกวนมีชื่อน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: เป็นอันให้ออกใช้ เป็นกฎหมายได้ ในวาระ
 คือไปขอใช้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒)
 พุทธศักราช ๒๔๘๒ ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่

นายเลา เทาตานนท์ (กรรมาธิการ): กรรมาธิการขอแก้
 หน้า ๒ คือให้ตัดตรงคำจำกัดความในบรรทัดที่ ๒ ว่า "หรือผู้ที่
 ภายหน้าที่เทศบาลมอบหมายหน้าที่ไว้ โดยเฉพาะ" นั้นออก

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติการสาธารณสุข (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๒ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ ทวิ

นายปรียก แก้วปลั่ง (สุรินทร์): การที่กรมสาธารณสุขเพิ่ม มาตรา ๒ ทวิมาใหม่ทำให้ข้าพเจ้าสงสัย ข้าพเจ้าสงสัยว่า คำว่า "เจ้าพนักงานท้องถิ่น" ตรงกันกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นเพียงไร กรมมา-
ติการจึงได้แยกบทวิเคราะห์ศัพท์ไว้เช่นนั้น และบทวิเคราะห์ศัพท์ของ กรมสาธารณสุขว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นในท้องถิ่นซึ่งได้ยกฐานะขึ้นเทศบาล แล้ว หมายความว่า เทศบาล ข้าพเจ้าก็สงสัยอีกว่า คำว่า "เทศ-
บาล" ในที่นี้หมายถึงเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเป็นองค์การของทางปกครอง ท้องถิ่น ขอให้ท่านกรมสาธารณสุข

นายเสลา เสงี่ยมนท์ (กรมสาธารณสุข): ความจริงคำว่า "เจ้าพนักงานท้องถิ่น" ก็คือ คำว่า "พนักงานท้องถิ่น" ก็คือ ใ้มี
อยู่ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช ๒๔๗๗ ก็
เจ้าพนักงานท้องถิ่นหมายความว่า สภาเทศบาล เทศบาลนี้หมายถึง
ความวิสาหกิจเทศบาล ส่วนพนักงานท้องถิ่นนี้หมายความว่า วัตถุประสงค์
เทศมนตรี ในท้องถิ่นที่มีเทศบาล

ประธานสภาฯ: ไม่มีใครคัดค้าน ผ่านไป
เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๓ มาตรา ๔

มีความสามารถยิ่งกว่ารัฐใดประเทศใด ก็อย่าเอื้อเฟื้อทักษิณใช้ระบอบ
พิเศษ และระบอบพิเศษนี้ต่างกับระบอบทั่ว ๆ ไปของประเทศ ซึ่งเรา
ต้องใช้เฉพาะแต่ระบอบอื่น ๆ ไปแล้ว ในกรณีเช่นนี้รัฐบาลก็เข้าไป
บริหารในคั่นนั้น ไม่ควรจะปล่อยให้ท้องถิ่น

เมื่อรวมหลักข้อ ๓ ประการซึ่งข้าพเจ้าได้เรียนไปแล้ว และเป็น
หลักของงานที่ปรึกษากระทรวงมหาดไทยด้วยนั้น ข้าพเจ้าก็ขอชี้ให้
เห็นว่า การที่เรามอบอำนาจในมาตรา ๕ ให้แก่เทศบาลนั้นเป็นการสม-
ควรอย่างไร ความในมาตรา ๕ นี้เวลาใคร่จะประเภทกิจการราชการเป็น
อันร้ายแก่อนามัยและความสงบของแต่ท้องถิ่น ข้าพเจ้าก็เห็นว่า
ปัญหาในนโยบายแก่ท้องถิ่นนั้น ๆ แต่ละท้องถิ่นนั้นย่อมมีสภาพตก
ต่างกัน ในลักษณะ ลักษณะสภาพ ลักษณะอื่น แต่รวมกันแล้ว ถ้าหาก
แต่ทั้งท้องถิ่นก็ย่อมแตกต่างกัน เพราะฉะนั้นถ้าพิจารณาการระบ
ประเภทกิจการเหล่านั้นก็ย่อมมีนโยบายของท้องถิ่นซึ่งเหมาะสม ในกรณี
ที่เราได้ศึกษาด้วยหลักการนี้

กรณีประการที่ ๒ การระบกิจการเหล่านี้ว่าเห็นได้ว่า เราต้อง
พิจารณาถึงข้อควรระวังความถดถวน เราต้องสงวนส่วนสนับสนุนข้อ
ที่กล่าวมา ๆ ในกรณีเช่น ความที่ปรากฏในการที่รับสั่งซึ่งเข้าไป
กันของในข้อเท็จจริงของแต่ละท้องถิ่น ๆ รัฐไม่ทราบ ข้อเท็จจริง
อันได้พบแต่ก็ความที่คงไม่ได้ และ ข้อควรระวังของระบอบการ
งานนี้ เหตุผลที่ข้าพเจ้าว่าเป็นเช่นนั้นก็เพราะเห็นได้ว่ากิจการ

๑๗.๕๕ น.

นายทวี อุดล (ร้อยเอก): ข้าพเจ้าใคร่จะร้องขอว่า ใ
ใควรทำในชั้นเวลานี้ เพราะเหตุว่านี่ เป็นวันสุดท้ายของการประ
ชุมแล้ว พวกนี้เราที่ระโคตขอยกไป

ประธานสภา: ไม่ใช่ ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะเลือกท่านได้ เพราะ
แต่ข้าพเจ้ามีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมความสงบเรียบร้อยในที่ประชุม และ
เมื่อถึงต้นทางแล้ว พวกผู้มาไว้ก็กระทำความสงบได้ยาก เว้นแต่
ชี้ที่ระบอกท่านแล้ว เพราะฉะนั้นจึงขอเลือกท่าน ฟังนี้ ข้าพเจ้าขอ
ขอร้องให้ท่านช่วยใจ และข้าพเจ้าขอร้องความสงบของที่ประชุม
จงระบอบข้าพเจ้าที่เลือกท่านในข้อนี้

๑๗.๕๕ น.

นายทวี อุดล (ร้อยเอก): ข้าพเจ้าใคร่จะร้องขอว่า ใ
ใควรทำในชั้นเวลานี้ เพราะเหตุว่านี่ เป็นวันสุดท้ายของการประ
ชุมแล้ว พวกนี้เราที่ระโคตขอยกไป

ประธานสภา: ไม่ใช่ ข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะเลือกท่านได้ เพราะ
แต่ข้าพเจ้ามีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมความสงบเรียบร้อยในที่ประชุม และ
เมื่อถึงต้นทางแล้ว พวกผู้มาไว้ก็กระทำความสงบได้ยาก เว้นแต่
ชี้ที่ระบอกท่านแล้ว เพราะฉะนั้นจึงขอเลือกท่าน ฟังนี้ ข้าพเจ้าขอ
ขอร้องให้ท่านช่วยใจ และข้าพเจ้าขอร้องความสงบของที่ประชุม
จงระบอบข้าพเจ้าที่เลือกท่านในข้อนี้

โพธิ์ธานีรัฐมนตรีในอนิระแนะนำหรือบรรดาใช้ สิ่งนอกเหนือ ใน
พระราชบัญญัติเทศบาลเราเห็นได้ ว่านอกจากมีการควบคุมโดยทั่ว ๆ
ไปแล้ว เรายังได้ อำนาจชี้แจงหลวงประจำจังหวัดหรือนายอำเภอควบคุม
เทศบาลอยู่อีก เพราะฉะนั้นเห็นได้ ว่าการมอบอำนาจแก่เทศบาลใน
นครหลวงซึ่งเข้าเขตอำเภอขึ้น ก็คว่าจะไม่นำความลับเข้ามาใ้
อย่างไร

นายณัฐ เทวตานนท์ (กรมการวัด) : ตามที่กรมการวัด
ไม่ชอบตามคำแปรญัตติ ของผู้แปรญัตติในไทยมีเหตุผลข้อว่า ตาม
พระราชบัญญัติระเบียบกม.นนท.ไม่โค.มีการให้ อำนาจท้องถิ่นไปจัดการ
กำหนดการวัดอาจเป็นอันตรายแก่อนามัย ซึ่งในแบกการวัด
ไว้ที่ในมาตรา ๘ เทม. แต่ด้วยเทศมทรา ๘ เทม.นั้นเป็นกม.พิเศษ
เดิม เพราะเหตุว่าที่ กำหนด การวัดไว้รวมกัน ในข้อเดียวด้วย
ประเภทของกรมการวัดซึ่งทำให้ ราษฎรในท้องถิ่นต้องเสียเงินค่าธรรมเนียม
เช่นในกรณีอื่นอันสมควรมากไป เพราะฉะนั้นถ้าจะย้ายไปให้
กรมการวัดมาควบคุมจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือราษฎรในท้องถิ่น

ความเห็นในกรณีการตั้งการวัด ที่อยู่ในมาตรา ๗ เป็นการยก
การวัดมาขึ้นกับกรมการวัดแล้วแต่กรมการวัดนั้น คณะกรร.จัดการใน
เขตเทศบาลนั้นมีความเห็นเช่นนี้มีความเห็นที่ควรที่จะมีขึ้น แต่
ก็มีความเห็นเห็นว่าเพื่อประโยชน์ให้ประชาชนได้ทราบถึงการวัดอัน
เป็นสำคัญแล้วนั้น มีอยู่ก็ควรที่จะย้ายไปมาขึ้นอยู่ที่ไว้ ในพระ

ราชบัณฑิตยสถาน และเมื่อเทศษานันไม่พึงยั้งรังค์ หรือไม่เหมาะสมควร
ท้องถิ่นของตน ก็มีอำนาจประกาศเฉพาะสิ่งเฉพาะอย่างใด ไม่จำเป็น
ต้องประกาศถึงทุกท้องถิ่นที่มาแล้ว ไต่ถาม ไซ้ได้แล้ว

อีกประการหนึ่งถ้าได้ท้องถิ่นประกาศเอง ยังมีข้อขัดข้องอยู่
ก็ควรนึกถึง ถ้าหากว่าท้องถิ่น โดยกระทรวงแนะนำไปว่าให้ประกาศ
ถ้าการดำเนินของเงินต้นถวายแก่ชนวนมีประการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ แต่
ท้องถิ่นนั้นจะเห็นว่า ในท้องถิ่นของตนไม่เงินต้นถวายแก่ชนวนก็มี
ข้อบกพร่องเป็นเหตุความไม่เรียบร้อยขึ้นในท้องถิ่นนั้นเองเกิดความเดือดร้อน
แก่ชนวนที่ตนมีไว้ในพระราชบัณฑิตยสถาน ถวายแก่
ชนวนของตนในท้องถิ่น

๑. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ โดยไม่
เห็นประโยชน์แก่ท้องถิ่นนั้นเอง หรือได้ไปตกแก่คนอื่น

๒. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๓. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๔. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๕. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๖. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๗. การที่ท้องถิ่นนั้นจะนำเงินไปใช้ประโยชน์อื่น ๆ

๑๘,๒๖ H.

นายถวิล อุดล (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้าขอประทานเวลามา
ซัก ทูลข้าพเจ้าได้ข้อแปรวิญญัติที่มากกว่า ๑๗ ในเรื่องการกำหนดค่า
ธรรมเนียม ออกจากร่างพระราชบัญญัติขึ้นทั้งหมด. ข้าพเจ้าจะได้
พยายามชี้แจงโดยสันติสุกเท่าที่จะสันติได้

พระราชบัญญัติการสาธารณสุขซึ่งข้าพเจ้าได้ข้อแปรวิญญัติมาใน
มาครวาคอนัน ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะส่งเสริมให้เทศบาลมี
อำนาจควบคุม แต่มาในพระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราช
บัญญัตินี้เป็นมาตราซึ่งที่อำนาจของเทศบาลลงไป การกำหนดค่าธรรมเนียม
ตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุขนั้น ในสมัยก่อนเราได
มอบหมายอำนาจให้แก่นักเทศาภิบาลเป็นต้นมาแต่บัดนั้นเพราะเรา
กลัว มาครวาคอนันได้เรียกอำนาจนั้นคืนมาเสียแล้ว คุกก่อนมาให้เข้า
อยู่ในกรอบอำนาจอันจำกัด ข้าพเจ้าเห็นว่าวิธีการเช่นนี้ไม่สมควรที่จะ
เร่งเสริมให้เทศบาลคองขึ้น และไม่สมควรที่จะยกยอทำต่อไป แต่
เป็นวิธีการที่คอยทำคองคอยหลัง ข้าพเจ้ามองไม่เห็นเหตุผลอันใด
ไม่เราจึงจะต้องกำหนดค่าธรรมเนียมส่วนสูงไว้ให้แก่เทศบาล
ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ซึ่งท่านกรรมาธิการได้พิจารณาว่าสมควร
เสนอมา ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีเทศบาลใด ๆ เลยซึ่งเขาจะ

ยาลงมา ในเข็ญกันเราส่งกระบี่ให้เจ้าเล่ห์หนึ่งไปตีกรังถางพง กระบี่
 นั้นคมไปหนอยักยากมือเจ้า ครั้นต่อมาเราส่งกระบี่ไปให้เจ้าอีกเล่ม
 หนึ่ง แต่ไม่ค้อยคม จึงทำอะไรไม่ได้ พลุคึกคาวณ เทยเข้ามาแล้วข้าพ-
 เจ้ารู้สึกวา เกศพระคงใจเมื่อเกษนชนกก็ตั้งมีการลมือยี่ข้าง กันเกิด
 วิตถวรกรรมในเกศพระคงเรากวระกใจเพื่อไม่ให้ชนโค เพราะ
 ฉะนั้นขอสงวนใจไปรค ฮยา ทำ กิจการใด ซง คักอำนาจ ของเขา ลง
 โดยเราเห็นว่า การทำเช่นนั้นไม่มีการเสียหลาย

นายเสนา- เชาลานนท์ (ธรรมราชา) : ครั้นที่ผู้ในขบวนคัก
 ใจขอคักคำธรรมเนียม ท้าย พระราชบัญญัติ ออกทั้งหมด นั้น ก็โดยมี
 ความมุ่งหมายที่จะให้เทศชาติ มีอำนาจ ประภาคคำธรรมเนียมได้ ตาม
 ราชย์ใจ ซึ่งผลปรากฏอยู่ในขณะนั้นแล้วว่า ขงเทศชาติ ก็ให้ประภาคคำ
 ธรรมเนียมไว้อย่างสูงซึ่งไม่สมควรแก่ท้องถิ่น ผลที่สุกว่ามฤตก็ได้ริบ
 ความเคอชกรอื่น และวินิจฉัยกำหนดคำธรรมเนียมนั้นแม้จะราชออกคักว่า
 คำธรรมเนียมใด ๆ ไป ในท้ายพระราชบัญญัตินั้นจาเป็น จะต้องเสนอ
 อัครราชคำธรรมเนียมไว้ เพื่อให้ผู้แทนทั้งหลายได้ มีส่วนรู้เห็นคัก
 ความจริงที่อำนาจไปคักอำนาจของเทศชาติลงนั้น ความจริงไม่ใช่เข็ญ
 เรืองคักอำนาจ ความจริงเข็ญเรืองให้อำนาจไป แล้วให้ ใช้คักลพินา
 ความสมควรว่าควรจะใช้แค้ไหน ในพระราชบัญญัตินั้นว่าไม่เกินเท่านั้น
 เท่านั้น เทศชาติโคเห็นว่ามีรายโคพอสมควรจาเข็ญจะคักอง กำหนดคำ
 ธรรมเนียมมาก เทศชาติโคมีรายโคน้อยก็กำหนดคำธรรมเนียมเอาคัก

มีข้อเป็นถาวรเหมาะสมควรต้องแก้ไข แต่ถ่วงรวมไทยนั้นก็เป็นทวิ
กนอยู่แล้วว่าสภาฯ นั้นสมควรจะคงยกมติข้อนี้บ้าง อันใดก็พิจารณา
ข้อยกข้อที่ระเบียบเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ เหตุใดเราออกไปแล้วเรา
จึงต้องมาแก้ ข้อนี้ เพราะเหตุว่าเมื่อออกไปแล้วก็ล้มเลิกทุกคราว
เพราะคณะผู้บริหารข้อยกนี้เหมือนกัน เพราะเป็นหลักการอันไทย

๑๕๑๖ H.

นายลวิด อุตต (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัยมากในถาวร
ที่ทางกรมการ การ ซึ่งขึ้นเหมือนสภาผู้แทนราษฎร การ เทศบาล กับ
ข้าพเจ้ามานั้น ท่านเห็นว่าถ้าหากใด ในใต้นการที่อำนาจของเทศ
บาล ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะเข้มแข็งขึ้น ๆ ปรารถนาจะอ่อนแอ
ขึ้น เพราะข้าพเจ้าเคยคิดแก้ไขไว้ก่อนแล้วว่าขึ้นสูงเท่าไร ขึ้นต่ำเท่าไร
เราปล่อยให้เทศบาลมีอำนาจพิจารณาเอง เทศบาลนั้นประกอบด้วย
กัวยสมาชิก ประกอบด้วยคนละเทศะมันควร กระจายมาให้กระจาย
มาากทั่วของเขา เดี่ยวนี้เราจะศึกษาของเขาไป ให้เขาทำแต่มีของท่าน
ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าอย่างนี้ดีกว่ากว่า ทุนกรมการซึ่งแบ่งว่าบางเทศ
ลเก็บค่าธรรมเนียมสูงเกินไป ข้าพเจ้าขอวิ สักว่าถ้าจะทำการสอย
ส่วนกันเดี่ยวนั้น คือขอเดชะยลคักกำหนดค่าธรรมเนียมสูงนั้นมาสอย
ส่วนแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าเว้นแต่เทศบาลนครกรุงเทพฯ แล้ว ก็คิดว่าไม่มี
เลย เมื่อขึ้นที่กรมการ ท่านมีความเห็นว่าไม่ดีกว่านั้น

ข้าพเจ้าก็รู้สึกแปลกใจมาก และเมื่อปรากฏว่าคำธรรมเนียมที่ข้าพเจ้า
พระราชบัญญัติฉบับที่เรากำลังจะออกไว้ เทศบาลส่วนมากไม่เกี่ยวข้อง
ถึงความแล้ว เราเราก็คงคิดว่าทำไม ก็ปล่อยให้เขาพิจารณาจนต่อไป
อย่างไรก็ดีข้าพเจ้าขอเรียนว่า ขอให้เราเช็ดหัวเขาในฐานะที่เขาเป็นผู้
แทนของปวงชนในเขตเทศบาล เหมือนกับที่เราเป็นผู้แทนของปวงชน
ชาวไทย

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอเชิญประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
ให้ขึ้นไปตามทบทวนวิธีการเสนอมานี้ ขอให้ไปปรึกษากัน

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปปรึกษากัน

สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: ต่อไป

เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๘ ข้อ ๓

ธรรมเนียม

ไม่มีผู้ใดคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ห้ามทวารที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา

๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรจะออกใช้เป็นกฎหมาย
ขอให้ไปปรึกษากัน

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: เห็นอันออกใช้ เป็นกฎหมายให้ ข้าพเจ้าไป

รัชชูปถัมภ์ของนายคาบสงวน พระยวงค์ กล้วย ๆ กษัตริย์ลาว
การประชุมวิสามัญหรือไม่

พล. ต. หลวงพิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี: ยึดถือไม่ได้
สักแต่มีเรื่องหรือไม่

ประธานสภา: ถ้าอย่างนั้นเขาขอกำหนดการประชุมในวันที่ ๓๑
มิถุนายน คือในวันชาติ

พล. ต. หลวงพิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี: ไม่ชักช้าลง เสนอ
การประชุมสามัญ

ประธานสภา: ทางรัฐบาลไม่ชักช้า นายคาบสงวน พระยวงค์
เห็นอะไร ในวาระต่อไป ยืนยันมีพระราชกฤษฎีกาขี้นก็มีประชุม
ซ้ำพระเจ้าแผ่นดินให้ท่านฟัง

พระราชกฤษฎีกา

เปิดสมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎร

พทศักราช ๒๔๘๗

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๕ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐)

ชาติยศทัพอากา

พล. อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นว่า ความที่ไต่ทวงพระราชกฤษฎีกา
ขอขยเวลาสมัยประชุมสามัญแห่งสภาผู้แทนราษฎรไว้เมื่อวันที่ ๑๕ กนิ-
ยายน พุทธศักราช ๒๔๘๒ นั้น ยักยอกไม่ครบถ้วนแล้ว

คณะเสนาบดีราชยาวุฒินายกรัฐมนตรี ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัว จึงไต่ทวงพระราชกฤษฎีกาฉบับสมัยประชุมสามัญแห่ง
สภาผู้แทนราษฎร ในวันที่ ๑๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒ ตาม
ความในมาตรา ๓๐ แห่งรัฐธรรมนูญ

ได้รับสนองพระบรมราชโองการ

พิบตส่งความ

นายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรี :

ท่านประธานสภาฯ และท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลาย

ยักยอกไต่ทวงพระกฤษฎีกาไปรบกเกล้าฯ ขอทวงพระราชกฤษฎีกาฉบับ

คุณสมาชิกแทนราษฎรสมัยสามัญสำหรับคนแล้ว ท่านผู้
 หลงใหลขอมาขอแยกย้ายกันกลับคืนหรือขอแยกย้ายกัน
 ของท่าน ในโอกาสที่ท่านจะไต่ถามไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่า
 ยาก จึงขอโอกาสปราศรัยกับท่านในทางประการ เพื่อที่
 ของท่านในคราวนี้ไปด้วยความสุขสบายสบายใจ ครั้นเมื่อ
 นี้ใจนึกขึ้น จะโคพยประวัตรกับมวลชนร่วมใจกัน
 ด้วยความซื่อซน

ตลอดกาลแห่งสมัยประชาชนร่วมใจ ซึ่งระดมใจ
 แล้วนั้น ท่านผู้ มีเกียรติทั้งหลาย ขอมีใจ เห็น ประจักษ์ อยู่
 ท่านประธานสภาผู้แทนราษฎร ตลอดทั้งท่านรองประธาน
 หน้าของท่านด้วยความเข้มแข็ง ปราศอุปสรรค ทั้งใจและ
 มวล จะเพาะตัวท่านประธานฯ นั้นเถา ย่อมเป็นทิวแถว
 แล้วว่า ท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิและสมรรถภาพอัน
 โดดเด่น โด่ดงยอหน้าทั้งประธานสภาผู้แทนราษฎรอัน
 นด้วยความเรียบร้อยยาวนานมาในนามสหภาพ
 เรายังขอเชิญชวนท่านผู้ มีเกียรติทั้งมวลจงไป
 ของคุณ ในกิจการที่ท่านได้ทำสำเร็จมาด้วยคน โด่ดง

สำหรับตัวข้าพเจ้า ซึ่งใคร่ตำแหน่งมา
 ใฝ่ใจหาท่านเป็นอย่างนั้น ก็จะไม่เสียใจ
 ของคุณท่านประธานสภาฯ รวมทั้งท่านสมาชิก

ร่วมมือกันปฏิบัติงานในสภาฯ นี้ให้สำเร็จลุล่วงมาด้วยดี ซึ่งให้เกิด
ซึ่งประโยชน์ร่วมกันทั้งในส่วนรัฐและราษฎร และถึงแม้ ในระหว่าง
สมัยประชุมนี้ ข้าพเจ้ามีความจำเป็นบางประการไม่สามารถเข้าร่วม
ประชุมกับท่านได้ เช่นนี้จึง ซึ่งข้าพเจ้าขออภัยอย่างมาดล้นเกิน แต่
ก็ทราบได้ ว่าที่กันว่างานของสภาฯ คงดำเนินเกินหน้าคุณสมาชิกโดยมีคำ
ชี้แจงที่จะมีอะไรเป็นเหตุ นอกจากการรวบรวมแรงร่วมใจของระเทศ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อันมีเบื้องมาจากความเห็นสอดคล้องต้อง
กันในทุกประโยชน์แห่งการปกครองระบอบประชาธิปไตย และจะช่วยเหลือ
กันเร่งบำรุงความสุขของราษฎรในเขต

สำหรับท่านผู้ มีเกียรติทั้งหลายนั้น งานที่มอบหมายให้ดำเนินการ
ตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคราวถึงวันนั้น ซึ่งแม้บางท่านจะเป็น
เพียงช่วงเวลาอันน้อยก็ตาม ข้าพเจ้าก็ขอกล่าวด้วยความรู้สึกอันจริงใจ
ว่า ทุกท่านได้ มีความสนใจและเข้าใจในชาติซึ่งในระบอบการปกครอง
ประชาธิปไตยเป็นอย่างดี จะเห็นได้ เช่น องค์การบริหารกิจ
การต่าง ๆ แก่ที่ท่านได้ปฏิบัติไปในสภาฯ นี้ก็ ในหน้าที่การราชการ
ต่าง ๆ ก็ ทั้งในทางความคิดที่ไกล่ไกล้วกับเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายบริหารของ
รัฐบาลก็ ท่านผู้ มีเกียรติได้ ใช้ ขบวนการของท่านแก่ละคนอัน
นอบน้อมประโยชน์ให้เกิดขึ้นโดยทันทีเห็นเป็นอันมาก และท่านว่าสำคัญ
ที่สุดก็ได้แก่การสร้างประโยชน์ให้เกิดแก่ชนทั้งรัฐและราษฎร โดย

วิชาที่ไม่ขาดกว่าวิชานี้ก็ไม่เสีย ราชครูไกรวิชิตจากถาวรปฏิญาณดีของ
 ท่านโคกเข็มเม็กเข็มหนวย สิ่งใดที่ท่านคำนึงเห็นว่าแม่มีรัฐบาลกำลัง
 ไประลอกประโยชน์ขึ้นแก่ชาติเป็นส่วนรวมแล้วไซ้ ท่านก็ไม่ยอมพ้อ
 ปล่อยให้เข้าร่วมแรงร่วมใจกันเป็นสมานฉันท์ พิจารณาดำเนินการให้
 กิจการนั้นลุถึงไปก็ด้วย อาทิเช่นรัฐธรรมนุญแก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วย
 นามประเทศ พระราชบัญญัติงบประมาณประจำปี เป็นต้น ฉะนั้นในส่วน
 ทางราชภูมิตัว ท่านผู้มีเกียรติก็ได้อาศัยวิริยะอุตสาหะอันแรงกล้าที่
 จะอำนวยประโยชน์ให้ราชครูไกรวิชิตเต็มสติ ท่านก็พยายามทุกทางที่
 จะทำได้โดยชักชวนต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐบาล เพื่อให้การนั้นสำเร็จ
 ประสงค์ บอกลาทวด เช่น พระราชบัญญัติสัตว์พาหนะ เป็นต้นด้วย
 ซึ่งในการอภิปรายตามระเบียบวาระก็ คัดลอกงานการศึกษาค้นคว้าสูงใน
 ทางประณีตประณีตทาง เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร ก็ที่ ท่านโคกใช้ความ
 พยายามได้แม้ด้วยเหตุผลอันสมควรพอใจกับด้วยก็ทุกฝ่าย ท่าน
 สมาชิกผู้มีเกียรติโคก บอมนิยมสรรเสริญความดีส่วนคุณเห็นแก่ความเห็นที่
 เห็นอยู่ทั้งปวง ทว่ากว่าทำงานของชาติและของราชภูมิตัวแล้วไป
 ครอบหน้าทุกประการ นี่ยังเป็นการ ส่งเสริม ระเบียบให้ มันคงยังขึ้น
 ประเทศชาติโคกได้สมาชิกผู้แทนราชครูที่ตั้งใจเข้าเพื่องานระเบียบเร่งเหมือน
 ทั้งท่านผู้มีเกียรติคุณ นี้เป็นบุญคุณของประเทศชาติคนที่จะประ
 คัญฐานระบอบประชาธิปไตยไว้ให้ ยืนคงทนอยู่ได้ชั่วชีวิตกินฟ้า

ก่อนที่ จะกลับไป ข้าพเจ้าขอชื่นชมความเข้าใจกับท่านสมาชิกผู้มี
 เกียรติไว้สั กุ เลิศน้อยในเรื่อง ที่เกี่ยว ถิ่น โยชยา ซึ่งรัฐบาลนั้น จะ
 พยายามดำเนินการทบทวน ให้บังเกิดผลดีแก่ พันธสัญญาไทยของจีนเสมอ
 ข้าพเจ้า ทราย ที่ว่า การ ขว ทหารงานของเราที่มี โศก เกิดผลตาม เมื่อก่อน
 หนึ่งถึงราษฎร ในทันทีนั้น ก็เพราะเหตุที่วงเวียนรำลึกถึง การกระทำ
 ของราษฎร ในส่วนรวมให้ทั่วถึงน้อยเกินไป เราขอขมา ขอขมาคุณแทน
 กันได้บ้าง ๆ เช่นประเทศของเรานั้น มีข้อเสียอยู่มากว่าเช่นประเทศที่
 มิใช่ ก็ สันติภาพไม่เย็นสันติสุขตกต่ำโดยตลอดแก่ประเทศชาติซึ่ง
 งดงามมาตลอดกาล แต่ราษฎรของเราที่ไม่ได้ ใช้ ต้องไปใช้เหล็ก
 และไม้ ใฝ่มาทำเรือรบอาศัย ซึ่งถ้าชาวต่างประเทศมาให้เห็นแล้ว ก็
 จะขบขันตานอับไม่ เพราะฉะนั้นจึงควรเร่งรีบทำการปรับปรุง ให้เกิดผล
 กิ่งขึ้นในกรณีเช่นนี้ก็คือ จะทำงานแยกกันออกเงิน ๒ แผนก แผนก
 หนึ่งจะให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารดำเนินการตามหน้าที่ ในส่วนรัฐสภาไปเป็น
 ผลกับราษฎรตามวิธีการแห่งรัฐ อีกแผนกหนึ่งจะให้ต้นบรรณาการ
 ต่าง ๆ ดำเนินการไทยเฟื่องฟูประโยชน์ ไทยให้เกิดแก่ราษฎรทุกหมู่ โดยทาง
 จีน พกจ่าย ๆ ถ้าว ใ้ราษฎรได้ ก็สมควรที่จะได้ผลจากทรัพย์สินของชาติ
 ทั้งต้นทั้งปลายทั่วกัน อาทิเช่น เมืองเวรไม่ เช่นทรัพย์สินของประเทศ
 ต่อมข่าไม่ผู้ เช่นเจ้าหน้าที่ ก็ทำหน้าที่ในการ ควบคุมและให้ สัมภาษณ์
 แก่ราษฎรผู้ ถึงอาสาพินยอมผู้จัดทำตามกฎหมายแผนกหนึ่ง และให้คำ

เห็นความคึกคักหาไม่เหมือนว่าหน้าขโดยยังมีเขารบวราคา ให้รบ
 ทั่วไปมีโอกาสใด ชื่อหาฆ่าปลัดสร้างขึ้นแล้วของปรีชยทวิค
 นเป็นตัวอย่าง ทนวยวาชกรวณ ๆ ก็ตั้งอยู่ก็การเทียบกัน
 ทวิงเป็นขออย่างมวกว่า นโยชยชชระรามีผลคือได้แดงไวแก่ล
 นทนรชยวูรณ จะสามารถปลัดผู้กระชวยของชพดบังคและนทงคช
 ประชาชนในเวลาอันไม่ช้านัก ประกอบกับเจ้าหน้ากักทนวยช
 ฆาลในมีรายนินชახงถึงความสำคัญถึงกลางัน และโคชมกช
 งานจริงอย่างนำชมเชย ทำกันก็ด้วยความหวังคือประชารณ
 กถาวน ข้าพเจ้าถมนมีเพียงอันว่าจะเป็นผลสำเร็จแก่ทวิง และ
 ฆาลก็มีประชาชนกตถรณถึงงานผู้มิเคยรักในตนก็รวมแรง
 บุรณะประเทศชาติของเรานี้ให้รวมกันไว้ด้วยอันนี้แล้ว ก
 ยานพิณุกรณะของเราสำเร็จ ประมวลขึ้นก็เพราะว่าผู้
 ยศคนทั้งความปรารถนาของชาวไทย

ในจำนวนพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติให้
 ใช้ เป็น กฎหมายในสมัยประชุมสามัญครั้งที่ ๒๑๑ ลงมือ
 ซึ่งล้วนเป็นพระราชบัญญัติที่ระลึกรวมผลแก่ประชาชนทั่วกันนั้น
 ว่างานเหล่านี้สภาผู้แทนราษฎรของเราคงจะได้รับความชอบค
 นซึ่งชาวไทยอย่างยุติธรรมยิ่งก็เกี่ยว แต่ในจำนวนเหล่านี้มี
 บัญญัติข้อหนึ่งซึ่งบทกอธิ เกิดความข้องใจในหมู่ประชาชนชาว

คือพระราชบัญญัติเงินเคียนและค่าพาหนะของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๓ พระราชบัญญัติเหล่านี้ให้เกิดเสียง
ลือทวไปในเชิงลฤกษณ์ เสมือนว่ากวยเหตุผลกลไกสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรจึงเกิดมาทำเนนการจนเงินเคียนกัน ทั้งนี้จาททำให้ชื่อเสียงของ
สภาผู้แทนราษฎรมัวหมองไปไ้ ชัดขึ้นข้าพเจ้าใคร่จะรวิอาสาชี้แจง
ซงก็ความเข้าใจผิดเหล่านั้นเสีย เพื่อให้ท่านใดเข้าใจลงไปบ้าง ความ
จริงการที่รเวทวพระราชบัญญัติระเบียบขึ้น เราทำกันด้วยความเห็นร่วม
กันระหว่างสภาผู้แทนราษฎรกับรัฐบาล ทวไ้ เห็นการควำขึ้นจากฝ่าย
ใดฝ่ายหนึ่งโดยเฉพะไม่ ข้าพเจ้าและทางรัฐบาลมีความเห็นพ้อง
ควำกับการเปลี่ยนแปลงเงินเคียนและค่าพาหนะของสมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรในแง่ที่ระใ้ ผลกระทบวามไร้เพิ่มเติมอย่างเกียวก่อนนม
ไ้ ข้าพเจ้าพิจารณาในแง่การปกครองระบอบประชาธิปไตยของเขา
ยังกวำอื่น ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าการที่สภาผู้แทนราษฎรระเป็นต้นยอมชม
ชอบของมวลชนทั่วไปไ้ยินยอมขึ้นชยแต่การที่สมาชิกสภาผู้แทน
ราษฎรไ้ช่วยเหลือนอกถูกรวมโดยเต็มที ข้าพเจ้าเห็นว่าเงินเคียน
และค่าพาหนะเท่าที่ไ้ระบุชยแล้วนั้น เป็นจำนวนน้อยกว่าที่สมาชิกผู้
แทนราษฎรในนานาประเทศหลักประชาธิปไตยเขาไ้รับกัน วิ้คือว่า
ไม่เพียงพอที่จะใช้ เป็นค่าสกกต้องแก่ทุกช้ สุขของราษฎรให้ทั่วถึงไ้
ข้าพเจ้าเคยไ้ในวันพดกยที่ท่านผู้แทนราษฎร และไ้ลงนทนายวาศรัย

กันหลายคน ข้าพเจ้าได้สละตามเดิมความเป็นไปในท้องถิ่นต่าง ๆ ทั่ว
 กต่าง ๆ ผู้แทนราษฎรหลายคนคิดว่าไปก็ไม่ได้ ถึงก็ได้นั้นงาน
 ของรัฐบาลในชั้นนี้นั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้หลายหนแล้วว่าต้องการ
 พื้นฟูการครองชีพของราษฎรให้ดีขึ้น แต่การที่รัฐบาลจะปฏิบัติให้
 ผลิตผลป่าวรรณา ย่อมต้องอาศัยความร่ำรวยจากบรรดาผู้แทนของราษฎร
 ในส่วนภูมิภาคต่าง ๆ เป็นเกณฑ์ นอกจากจะสละตามทางข้าตลง
 ประจำจังหวัด นายอำเภอ และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองอื่น ๆ แล้ว ก็เห็น
 ว่าทางกระทรวงได้ความร่ำรวยซึ่งได้แก่ผู้แทนราษฎรทางหนึ่ง ฉะนั้น
 การที่ข้าพเจ้าเห็นพ้องช่วยในการเปลี่ยนอัตราเงินเก็บ และค่าพาหนะ
 ของผู้แทนราษฎรให้สูงขึ้นครั้งนี้ ก็ด้วยความมุ่งหวังในลักษณะขอให้
 ผู้แทนราษฎรทั้งปวงช่วยชาติในทางนี้ คือให้ไปดูแลทุกข์สุข
 ของราษฎร แล้วมาแจ้งแก่รัฐบาลเพื่อได้แต่ ใจหลักการและวิธีการขึ้น
 ให้เหมาะสมควรกับสถานการณ์จริง ๆ และเมื่อผู้แทนราษฎรได้ประสาน
 งานกับรัฐบาลด้วยวิธีนี้แล้ว ก็ย่อมนำมาซึ่งความวัฒนาถาวรสุขของ
 ชาวไทยโดยทั่วกัน ข้าพเจ้าพุดมาโดยสังเขปเพื่อให้เห็นว่าเราทำกัน
 นั้น เป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยโดยตรงทั้งสิ้น ผู้ใดที่การ
 ปดประรรบยอนแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าจะได้เห็นน้ำใจข้าพเจ้า และเห็น
 พ้องทวิกับข้าพเจ้าว่า การเปลี่ยนอัตราเงินเก็บ และค่าพาหนะของผู้
 แทนราษฎรครั้งนี้ ทำให้เป็นการบำรุงสุขของผู้แทนราษฎรไทยเพราะ

มีไว้ ทรงข้าม ทนทนเห็นทางที่ระเพิ่มพูนกว่า ข้างความสุขสำ
 ราษฎร์ในทางครองชีพของประชาชนคนไทยโดยทั่วกันนั้นเอง ของเรา
 ไรก็ตาม ถ้าถือไปเมืองหน้า ย่านเมืองของเราประสพวิฤกษ์ขึ้นเงินใน
 ทางการเงิน ข้าพเจ้าพร้อมทั้งเสนาความดีเห็นของข้าพเจ้าให้คิด
 เงินเดือนและค่าพาหนะผู้แทนราษฎรลงไปตามส่วนให้ เหมารสมกับเหตุ
 ภาวะนี้ ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นก็โดยที่ ได้พินิจพิเคราะห์ถึงหลาย
 คนซึ่งทางเสนาความดีเห็นไว้นั้นนั้น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงหวังว่าท่าน
 ผู้มีเกียรติทั้งหลาย คงจะปลดเปลื้องความหนักใจออกไปบ้าง มีพัก
 คองดวงใจที่ชอกช้ำหาอันไม่เป็นมงคลในเรื่องเปลี่ยนแปลงเงินเดือน
 และค่าพาหนะของผู้แทนราษฎรอีกต่อไป

อนึ่ง บุคคลเป็นบุตรส่าระสาของโลก สถานะอันได้เข้าประ
 สพต่างประเทศต่าง ๆ เกือบทั่วไปทั้งพิภพ เนื่องจากสงครามในยุโรปอัน
 กว้างไพศาลอยู่ ประเทศไทยได้ประกาศตนเป็นกลาง และรักษาความ
 เป็นกลางอย่างเคร่งครัด โดยคำนึงตามนโยบายที่ใดตกลงไว้กับสภา
 นาวารรชชาในทวีปก็สม่ำเสมอทั่วทุกประเทศ รัฐบาลจึงมีธรรมเนียม
 อย่างมากกว่ารักษาสถานะสงบสุขคงที่เช่นอยู่ในทุกวันนี้ให้ยืนยงคงทน
 ไปไกลอย่างนานที่สุด ด้วยอาศัยความร่วมมือจากท่านผู้เกียรติทั้ง
 หลายทั้งกล่าวแล้ว ความสำเร็จในการมุ่งหวังความสงบสุขแก่พื้นเมือง
 ชาวไทยเป็นขอปรารถนาอัน ก็ได้สำเร็จลงแล้วด้วยดี ด้วยความเห็น
 ใจและเห็นชอบในนโยบายนี้ รัฐบาลคู่สงครามมี อังฤกษ์ ฝรั่งเศส

กับเยอรมัน ทางไทยมีหนังสือยืนยันมาอย่างครบถ้วน ว่าระบอบความ
เป็นกลางของประเทศไทยอย่างบริบูรณ์ ทั่วถึง นับเป็นคุณที่มีคุณนิกโย
ตอนต้นของชาติไทยเราอย่างยิ่ง ซึ่งไม่เคยมีมาเลยในประวัติศาสตร์ มี
ก็หวังว่าระบอบการปกครองของราชรัฐนั้น ได้ถ่วงดุลประโยชน์ ให้โลก
แก่ชาติซึ่งเราเห็นค่าเห็นนิกโย

ในระหว่างสมัยที่ประชุม ท่านผู้เกียรติระกตยกันระทรวง
เช่นเดิมสืบมาของทาน ขอใ้ระลึกความที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้กับท่าน
นี้ และถ้ามีโอกาสก็ขอใ้ไปรบกวนไปชี้แจงให้ ราษฎรในจังหวัดซึ่ง
ท่านใ้ใ้ รัชความรู้ ในทางปฏิบัติกันและการครองชีพ ความควร
ออกตากาในยามคั้งขึ้นของโลกควรนิกโย

ในที่สุดข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณ ท่านประธานสภาฯ ท่าน
รองประธานฯ กับท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติทั้งหลายสักวระหนึ่ง และ
ขออำนาจพระใ้ ท่านระประสพแต่ความสุข ทุกอริยาบถ ในผลวักล
สรรพกัยพิชิตภัยกับควมทุกข์ระง เกิดทางก้วยความสวักใ้เป็นมรรณ
ล้าเนาของท่าน และกตยมาพกันใ้สมนิกโยนำก้วยความชื่นชมนระ
ใ้ ระงก้วยกันนิกโย

ประธานสภาฯ :

ท่านนายกรัฐมนตรี

ในนามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่าน

อย่างนี้ ในอีกคำซึ่งท่านแปลมาในวันนี้ แสวงให้เห็นว่าทางรัฐ
 ชาติและทางสภาผู้แทนราษฎรได้ทำงานดีที่ข้อนี้อย่างไรอีก จนถึง
 ถึงทางรัฐพลเห็นความลำบากของงานทางสภา เห็นความลำบาก
 ของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในกิจที่จะต้องทำตามหน้าที่และในกิจสรว
 ภิวัตน์ สมาชิกมีหน้าที่คัดค้านราษฎรและได้ ทูลการ ในหน้าอัน
 เป็นอย่างก็คัดค้านด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก เพราะเหตุ
 ประการหนึ่งราษฎรกับเจ้าหน้าที่ก็มักมีความเห็นไม่ตรงกัน ประการที่
 สองมักไม่เข้าใจกัน เช่นนี้หรือจะให้ต่างฝ่ายต่างเห็นใจซึ่งกันและกัน
 อย่างไรได้ เมื่อมีผู้แทนราษฎรขึ้นมา ราษฎรจึงได้เข้ามาขอความเห็น
 และความถูกต้องเข้าใจจากสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในหน้าที่เขาค้น
 เสร็จ เรือรบเข่นการของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อันหนึ่งซึ่งเกิดขึ้น
 กับความวิเศษนี้ นอกจากนั้นสมาชิกยังมีหน้าที่ซึ่งแจ้งการ งานที่
 ทำในสภาฯ รวมถึงการแจ้งถึงนโยบาย ของรัฐบาลให้ทราบด้วย
 เพื่อระมัดระวังความผิดของราษฎร สมาชิกสภาจึงจำเป็นต้อง
 ทูลการในทางที่ระให้ราษฎรเห็นใจอยู่เสมอ จิตการของสมาชิกสภา
 แลระทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลจึงต้องเป็นคนละแ่และคนละทาง แต่
 ก็สามารถระเข้าใจกันได้ ถึงที่ท่านนายกรัฐมนตรีได้ แสวงให้ท่านทั้ง
 หมดฟังในวันนี้ ซึ่งข้าพเจ้าในนามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สด

เช่นที่ขี้ไต้ขี้มูล เทือกคองภาคาร ทมทนต์ถัก คิวมคอง
 อย่างเกี้ยว เพื่อชีวิตและบ้านเมือง และเพื่อความเจริญ
 ให้มาเข้าใจในทางเดียวกัน แต่ในเมืองคันทันนั้นไปไม่ถึง
 ว่าทางทสมาชิตสภาผู้แทนราษฎรต้องเกินทางหนึ่ง ทางรัฐสภา
 ทางหนึ่ง เช่นคันทันว่าคันทันก็มีการทนต์เถียง ไต้มีกา
 อย่างเต็มทมนานถึงเวลา ๑๑ นาฬิกาเกือบครึ่งแล้ว ซึ่งทนต์
 ก็ทนต์วุ่นทุกคน แต่ก็ทำเป็นทนต์ของทางงานทนต์หน้าเพื่อ
 ว่าสหายสมาชิตไต้รักษาผลประโยชน์ของราษฎร และเพื่อรักษา
 ไต้ทนต์หน้าแทนของชนชาวไทย แม้ถึงว่าจะเห็นไร่น้อย
 ไต้ก็ทำมาแล้วอย่างกล้าเพียงไรก็ตาม แต่เมื่อถึงทนต์หน้า
 ติราษฎรไต้มีความเห็นร่วมกัน มีความเข้าใจตรงกันแล้ว
 ไต้กระทำทุกทาง เช่นในเรื่องพระราชบัญญัติสวัสดิภาพ
 ราชบัญญัติรัฐธรรมนุญแก้ไขเพิ่มเติมอีก และร่างพระราช
 ๑๕๓๑ ไต้ผ่านมาแล้วในสภา ทนต์คันทัน ทั้งสหายรัฐสภา
 สมาชิตไต้ ทนต์หน้าทนต์อย่างถึงสองฝ่าย คงที่ทนต์นายกรัฐมนตรี
 แสดงว่าท่านไต้เข้าใจถึงกิจการของสมาชิต ความกล้าของส
 ทนต์คองการสาคองในการใช้รายเพื่อทำการทนต์หน้าทนต์ของ
 ทนต์กล่าวในคำวินิจฉัย นอกจากจะเป็นการแสดงนำไต้คนอื่นแล้ว
 กฎมาให้ความสนับสนุนที่จะให้สมาชิตทำการในทางนี้ให้ คียงชน

ยังมีโอกาสให้มาเวียนถึงการเป็นไปด้วยตนเองเมื่อมีโอกาสนั้น ข้าพ
เจ้าขอชวนท่านสมาชิกทุกคนขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย ข้าพเจ้าขอเวียน
ถึงความจริงไว้ว่า การงานทั้งหลายในสมัยประชุมนี้ เป็นผลด้วยดี

เพราะเหตุว่ารัฐบาลไทยบริหารราชการแผ่นดินมาด้วยดี เป็นไปในทาง
ที่คนไทยปรารถนาจะให้ได้ เห็นเช่นเช่นพระราชบัญญัติงบประมาณ
รัฐบาลได้ให้รายละเอียดมากที่สหกรณ์สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร มีหน้าที่
ที่พิจารณาในเบื้องต้นได้สะดวก และกรมการ
ของสภาฯ ได้มีโอกาสเขียนรายงานยาวที่สุด ซึ่งข้าพเจ้าไม่คงได้เห็นใน
ชีวิต นอกจากจะขางแล้วยังทำได้ เร็วและทำได้ละเอียด ข้าพเจ้าก็
รู้สึกยินดีที่จะคอยที่จะเรียกอีกทีหนึ่งได้ นอกจากการงานในทาง
อีกหลายอันเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่น
อีกหลายอันเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่นเช่น

คือเห็นว่าท่านมีความจำเป็นและไม่สามารถมาประชุมสภาฯ นั้น
ข้าพเจ้าขอเวียนว่าสมาชิกต่างระดับถึงท่านเสมอ และรู้สึกว่าคุณได้
ไปคนหนึ่ง แต่เมื่อทราบว่าท่านมีความจำเป็นไม่มีโอกาสจะมาได้
เป็นอันหมดโอกาสแต่ใจ แต่อย่างไรก็ตามขอท่านได้เสียโอกาสแก่
ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรให้ พะยะกับท่านอีกทีหนึ่ง ครั้ง สมาชิก
สภาผู้แทนราษฎรไม่ใคร่โอกาสอันนี้ ได้พยายามไปจนถึงที่สุด

ตามที่ท่านได้กล่าวถึงตัวข้าพเจ้าและรองประธานสภาฯ ในส่วน

การงานของสภามณฑลราชบุรี ข้าพเจ้าขอขอบคุณท่าน แด่ทั้งนักโค
ชาติยท่านสมาชิกสภาฯ ที่หลายได้ช่วยเหลือระวังให้การเป็นไปคล่อง
ทั้งคดีและระเบียบแผนผังซึ่งข้าพเจ้าขอโอกาสขอบคุณท่านทั้งหลาย
ในทันที

ในที่สุดไม่นาน สภามณฑลราชบุรีก็ผ่านร่าง พ.ร.บ. ข้าพเจ้าขออวย
พรให้ท่านมีเกียรติยศอันสูงส่ง มีคนรักใคร่ปรองดองกัน มีความสุขสมหวัง
เพราะได้แก่กลางด้วย ก่อตั้งโดยสภา การดำรงงานให้แก่ชาติบ้านเมือง
อย่างเข้มแข็งดังที่ทุกท่านได้กระทำกัน

ในโอกาสวันเสาร์ ๑๕-๓๐ นาฬิกา

ร.ค. เนตร พูนวิวัฒน์	ประเสริฐ บัณฑิต
เตียง ศิริขันธ์	ประสิทธิ์ ศรีชาติ
เสกส เจตสันนา	ทิน จันทวิ
ผล แสนสรุค	สุนทร ธิพลากร
ปรีกษ์ แก้วปลั่ง	เล็ก จงรรณ
นายกวดหม่อมเพร	วิจิตร งามการประทุม
เดือน	
กฤษณะประพัทธ์	
อนุสรกรณ	
ชิต เวชประสิทธิ์	
พุดเทศ	
ร.ค. สมัย กฤษณะภักดี	
วิริยะเหิรหาร	
ทองม้วน	

ทวรวทลว ๒๑/๕/๒๕๕๓

พ.อ. ประจักษ์ งาม	กนกกรมบด
ชงประธานสภาผู้แทนราษฎร	เสนาธิการศาลาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ไทยพิมพ์ ถนนนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา
นายสุวิทย์ อังโศภน ผู้พิมพ์และ

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร